

SERVICESTYRELSEN

Ingen må vide det

Tolv kvinder fortæller om et liv i prostitution

Ingen må vide det

Tolv kvinder fortæller om et liv i prostitution

Bogen er udgivet i november 2008 af
Kompetencecenter Prostitution,
der er en del af Servicestyrelsens Udsatteenhed.

Redaktionsgruppe:

Susanne Bramstrup, Marianne Gutte Petersen og Birgitte Orthmann,
alle ansatte i Kompetencecenter Prostitution.

Journalister:

Helene Dambo og Kim Jørstad,
arkitektst kommunikation, www.arkitektst.dk

Fotos:

Mette Krull

Grafisk tilrettelægning og tryk:

SvendborgTryk A/S

ISBN: 978-87-92031-71-6

Blandede kilder

Produktgruppe fra velforvaltede
skove og andre kontrollerede kilder
www.fsc.org Cert.no. SW-COC-000727
© 1996 Forest Stewardship Council

Eksemplarer af "Ingen må vide det" kan rekvireres uden beregning
via www.servicestyrelsen.dk, menupunkt 'udgivelser'.

Indhold

Var det prisen værd?	9
Findes lykken?.....	19
På vej mod pension.....	27
I gæld til Sidar.....	35
Ejerskab forpligter	43
Tulle i det sorte univers.....	51
Natasjas eneste udvej	59
To om et job	67
Marias kamp	75
Jeg ville bare være den bedste.....	83
Udbud og efterspørgsel	91
Louises dobbeltliv.....	101
Fire år med Kompetencer Prostitution	108

Tolv ærlige portrætter

Tolv kvinder fra hele landet beretter i denne bog om deres liv som prostituerede. Det er tolv beretninger, som på hver deres måde fortæller om livet som én af Danmarks omkring 5000 prostituerede.

Fortællingerne kan ikke undgå at berøre dybt. Hver historie emmer af stærke følelser – fortvivlelse og nederlag, men også af stolthed, varme, sejr og ukuelighed. Meget er forskelligt fra kvinde til kvinde, men én ting går igennem hver livshistorie. Livet som prostitueret er et liv i det skjulte. Kun meget få mennesker i kvindernes liv har kendskab til det valg, de har truffet.

Denne bog er med sine tolv beretninger et forsøg på at synliggøre kvinderne og hverdagen på de mange klinikker. Alle ved, at klinikkerne og kvinderne findes, men det er de færreste, der kender til livet bag de nedrullede gardiner og de følelser, som kvinderne i bogen indvier læserne i.

De tolv kvinder har fortalt om deres liv på godt og ondt. To journalister har

ført pennen, og kvinderne har efterfølgende godkendt den måde, deres historier er blevet formidlet på.

Med udgivelsen af bogen har Kompetencecenter Prostitution ønsket at synliggøre de mennesker og det liv, som kompetencecentrets medarbejdere hver dag møder i det opsøgende arbejde.

Kompetencecentret rådgiver de prostituerede socialt og sundhedsmæssigt, uanset om de vil ud af prostitution eller ej og forsøger at motivere og bygge bro til et andet liv.

Tilgangen til det opsøgende arbejde er således ikke fordømmelse og afstandtagen, men accept af den enkelte kvinde som beslutningstager i sit eget liv.

Jeg håber, at bogen vil gøre sit til at øge kendskabet til det liv, der kendetegner kvinderne før, under og efter prostitution.

*Karen Jespersen
Velfærdsminister*

DANSK KV

Ekstra Bladet

Fik ildebefindende på fly til Tyrkiet

Remee hasteindlagt

Var det prisen værd?

Ude på landet bor Emma, der har været prostitueret siden 1989, hvor hun var omkring de 30. Der skulle penge i kassen, for hun var så uendelig træt af, at familien på fem konstant manglede penge, ja, der var knap til en kop kaffe fra fabrikkens automat – hverken til hende eller manden.

"Tag mig. Tag mig. Så tag mig dog for helvede." Mobilens svartone stiger i styrke og op i det røde felt.

Emmas hånd med de nylakerede røde negle griber ud efter telefonen.

"Undskyld, men det er min revisor, og jeg skal simpelt hen ha' bragt orden i nogen ting."

Med den anden hånd fejer hun det lange hår om på ryggen, får ild på en smøg og lader opsparet desperation

komme talspecialisten for øre. Han har et talent, som hun ikke besidder.

Efter halvanden smøg er samtalen slut. Emma er ikke meget klogere, men det korte af det lange er, at han skal finde ud af, hvordan hun søger gældssanering.

Hun sidder i joggingbukser i sin lyse sofa med bare arme i dynevesten. Kaffemaskinen sprutter ude i køkkenet. Bokseren Max bliver sendt ud i hundegården med sin gnaveknogle, og den langhårede kat får lov til at drømme videre på sit lune tæppe. Fra gangen er der adgang til stue, køkken, kammer og bad. Og ikke at forglemme til arbejdsværelset, husets største rum, hvor persiennen gør rummet til et mørkekammer. Her buldrer brændeovnen, fyrfadslýsene blaffer og for-

middagens tv-avis har sendt pornofilmene til tælling, indtil den næste kunde træder ind ad døren.

Fra begyndelsen

Fabriksarbejderen Emma var 34, da hun fik nyt erhverv. På det tidspunkt havde hun mand og tre børn.

”Jeg blev gravid, da jeg var 17 med alle tiders fyr, og ham var jeg sammen med i næsten tyve år. Det dumme, jeg har gjort i mit liv, var at falde for en kunde, da jeg havde været prostitueret i et par år. Men det vender jeg tilbage til.”

”Vi fik tre børn på kort tid. Desværre var de syge ustanselig, og vi blev slidt totalt op. Penge havde vi ingen af – vi brugte dem, før vi havde dem. Så var der en dag, hvor jeg læste i et dameblad, at en kvinde solgte sig selv et par gange om ugen og tjente enormt mange penge. Jeg tænkte, hold da kæft – for på det tidspunkt anede jeg knap nok, at der var noget, der hed massageklinik.”

”Jeg gik og tyggede lidt på det og funderede over, hvordan fremtiden kunne se ud for mig. Og af en eller anden grund, som jeg dårligt nok kender, skrev jeg i min dagbog: Jeg drømmer om at få byens bedste og

største bordel, så jeg kan købe en stor båd og have det hyggeligt i Middelhavet med hele min familie, når jeg har tjent nok. Jeg aner ikke, hvor det kom fra. Men kom; det gjorde det.

”Der gik igen noget tid, og en dag i middagspausen købte jeg Ekstrabladet. At den avis var kilden til viden – så meget havde jeg da fundet ud af. Jeg fandt en stilling som telefonpasser og tænkte, at det var fint til en start. Det viste sig, at klinikejeren skulle bruge en prostitueret. Jeg sagde ja – nemt var det ikke, men efter en halv dags vagt tog jeg hjem med totusindsekshundrede – jeg glemmer det aldrig, og så havde jeg endda betalt tusind i husleje.”

Emma lagde pengene foran sin mand og sagde – værsgo. Ingen af dem fattede, at man kunne tjene så meget på så kort tid. På det tidspunkt fik hun på fabrikken udbetalt godt tretusinde hver fjortende dag på treholdsskift med tungt, opslidende arbejde.

”Jeg tog hjem med totusindsekshundrede – jeg glemmer det aldrig!”

Pengene trak

Emma lider af panikangst, der opstår pludselig og voldsomt. Åndenød, hjer-

tebanken, svimmelhed og angst for at dø eller for at blive sindssyg. Hun mener, at årsagen ligger i, at hun ganske tidligt i sit liv stod med et kæmpe ansvar med små og syge børn.

”Jeg fik slet ikke tid til at blive moden. Jeg var for ung til alt det – simpelt hen. Og måske var det det, der gjorde, at jeg valgte det her liv? Jeg aner det ikke. Selv om pengene selvfølgelig er det, der først og fremmest trækker.”

Hendes mand accepterede nødtvunget hendes valg. Hun sagde lige ud til ham:

”Jeg ved ikke, hvad du siger, men jeg har ringet på den her annonce, for jeg er ved at gå fuldstændig amok. Vi kan jo ikke arbejde mere, end vi gør. Og det rækker ikke. Er det i orden?”

Han svarede; jeg kan jo lige så godt sige ja, for du gør jo alligevel, hvad du vil.

Pengene satte plaster på den dårlige økonomi. Bil, motorcykel, hus. Livet så lyst ud. Indtil en dag...

Kørt ned

”Jeg kørte noget escort, og der mødte jeg så en fyr, som jeg forelskede mig hovedkulds i og han i mig. Jeg trængte i den grad til, at der skulle ske no-

get. Han bekræftede mig. Alle de år med hårdt arbejde, elendig økonomi, syge børn og bleer og dårlig ryg. Han syntes, jeg var dejlig. Inden i mig selv ved jeg godt, at det er hult. Men sådan var det bare.”

Forholdet begyndte godt og endte efter et par år turbulent med hele pakken af druk og vold. Han kunne ikke acceptere Emmas arbejde, og hun kørte sin forretning i knæ, huset gik på tvang. Hun havnede i en lille lejlighed og drak sig fra sans og samling med dem, de andre ikke ville lege med. Hun havde ikke styr på noget som helst, hendes eksmand sagde stop for et ellers godt samarbejde om børnene og for den fælles forældremyndighed.

”Jeg blev tosset, men min advokat sagde; Emma – hvad har du i grunden at tilbyde dine børn? Og det var jo rigtig nok.”

Emma kom i psykiatrisk behandling for sin angst og fik hjælp til at få styr på alkoholmisbruget.

På nul igen

Impulsiv, som hun er, når hun i den periode at flytte til en ø og tilbage igen, for så atter at stå på nul, som hun siger. Hun bor kort tid i

et hus for hjemløse og begynder på en daghøjskole. Hun etablerer massageklinik med en bekendt, og det kører fint, indtil de to kommer op og toppes.

”Jeg var faktisk på bistand på det tidspunkt, og det havde jeg det skidt med. Egentlig har jeg altid ment, at vi hver især skal bidrage til samfundet.”

Efter et stykke tid falder hun over et billigt hus, hvor hun indretter klinik. Hun kvitter bistandshjælpen og prostituerer sig på fuld tid.

”Så blev jeg vildt forelsket – igen. Og når jeg bliver det, får jeg det så godt. Efter et stykke tid skulle han ind og sidde i to måneder. Han kom ud ved juletid, og da fik jeg øje på ham nede i byen – stangstiv. Da jeg kom hjem til mig selv, havde han været der; revet alt mit tøj i stykker og brændt det hele af. Han havde taget min bil. Den hang ude i en grøft langt pokker i vold. Sådan.”

Op på hesten

”Jeg var lamslået og chokeret. Men hvad fanden, jeg havde jo stået på nul mange gange, og så kunne jeg jo også en gang til. Op på hesten. Jeg startede escort bureau, og der fik jeg så en chauffør....”

For en gangs skyld taber Emma pusten og bliver helt stille. Hun tager en bid af fastelavnsbollen, tygger langsomt og retter sit blik mod bokseren i gårdhaven.

”Ingen kan stikke mine børns far, og det var mit livs fejltagelse, at jeg gik fra ham. Men det hjælper jo ikke. Og ham her – han var en dejlig mand. Vi forelskede os voldsomt i hinanden. Han havde siddet inde i en del år, og han var væsentlig yngre end mig. Børnene var glade for ham, og trods alt vil jeg sige, at han var en god kæreste.”

Treethalvt år varede det. Han var indforstået med, at deres fælles penge stammede fra prostitution. Han passede telefon, og han passede børn, når de var på besøg i weekenderne.

”Så sker der det, at de to yngste flytter hjem til os. Da gik det op for mig, at de havde haft det rigtig skidt hos deres far og hans nye kone. Den dag i dag har jeg dårlig samvittighed.”

”Selvfølgelig måtte de flytte hjem til mig, men jeg havde travlt med escort og på forskellige klinikker, og så gik jeg fuldstændig ned. Jeg kunne slet ikke overskue noget som helst. Min yngste søn og datter havde det skidt psykisk, og jeg anede ikke mine levende råd. Og så døde det mellem os.”

”Det, der slår hovedet på sømmet er, at han to gange sidder over mig og onanerer til en pornofilm, mens jeg sover. Min verden går fuldstændig i stykker, og igen går jeg ned helt med flaget og lukker forretningen!”

”Det, der står hovedet på sømmet er, at han to gange sidder over mig og onanerer til en pornofilm, mens jeg sover. Min verden går fuldstændig i stykker.”

De skide penge

Der bliver køligt i stuen. Emma rejser sig på sine bare fødder og giver gasvarmeren en tand til. Hun tjekker også temperaturen inde ved siden af. Der kunne jo komme nogen, så hun smider lige en pind på ovnen.

”Så møder jeg ham, jeg tror, skal blive manden i mit liv. Jeg bliver hovedkulds forelsket.”

Emma smiler skævt og siger; nu vil jeg altså også være single – og i samme åndedrag;

”Nej, jeg vil ej. Der er ikke noget ved noget, hvis ikke man har en kæreste.”

Og fyrene, der betjener sig af hendes tjenester, bliver aldrig hendes kærester. Når hun er på arbejde, er hun på arbejde.

”Jeg kender godt de piger, der håber, at der kommer et godt hug ind ad døren. Sådan tænker jeg ikke og har aldrig gjort det – lige med den enkelte katastrofale undtagelse, som jeg fortalte om i begyndelsen. Jeg skulle aldrig have forladt børnenes far.”

Emma og den nye kæreste flytter sammen. Hurtigt. Hun åbner igen massageklinik, tingene går stærkt. Alt for stærkt til at hun kan følge med i, hvad der sker i hverdagen og med hende selv og børnene.

”Det korte af det lange er, at jeg fandt ud af, at han handlede med stoffer, og at han drak for meget. Og så var han uhyggelig jaloux – ikke på grund af mit arbejde – bare jaloux. I dag er det jo nemt at se, hvad jeg skulle have gjort. Jeg skulle have gået.”

Voldelig var han også, så Emma og børnene fik fat i noget peberspray, og forholdet endte ude i ”jeg ved ikke hvad.”

”Det greb om sig med alkohol og stoffer. Han lånte penge flere steder og sagde til folk, at jeg stod inde for dem.”

Emma måtte flygte fra deres fælles hus ud på sin klinik. Senere bad han om godt vejr og flyttede ind hos hende igen. Det var svært at sige nej, for hun

ønskede jo selskab. Hun ville have en kæreste. Hun ville også have ham...

Havde hun anet, hvad der lurede lige om hjørnet, havde hun formentlig handlet anderledes. Men hun blev, skønt hun fornemmede, at det kunne ende galt.

Hun fik det dårligere og dårligere. Da det endelig blev nok, og hun sagde fra, greb han hende i håret, kastede hende ud i haven og trak hende rundt i et vådt, mudret jordstykke.

Tre uger senere, da dagen blev en skygge af sig selv, bankede han på døren. En af Emmas venner, der var i huset for at passe på hende, lukkede op. Kuglen fra det oversavede gevær dræbte ham på stedet.

"Forholdet endte ude i jeg ved ikke hvad."

Endnu en gang

"Jeg var i chok. Jeg kunne ikke arbejde, men jeg skulle skaffe penge til de lån, han havde oprettet i mit navn. Tænk at låne hos venner og bekendte for at betale lån, som jeg ikke havde noget at gøre med. Det var vanvittigt, men jeg turde ikke andet. Så jeg hankede op i mig selv og arbejdede alt det, jeg kunne."

For et par år siden render Emma endnu en gang ind i en ny mand, og hun bruger igen udtrykket 'hovedkulds forelsket'. Det var den første kæreste siden den skæbnesvangre episode.

"Han havde et godt arbejde, men blev så pludselig syg og har nu været indlagt i en længere periode. Jeg vil gerne have ham hjem, når han bliver udskrevet. Men jeg kan jo ikke have mit arbejde her og så leve et almindeligt familieliv ved siden af."

Hun strækker sig i sofaen og tager kærligt imod huskatten.

"Jeg har også en anden klinik, hvor jeg arbejder hver anden uge. Der har jeg prøvet at stille an med noget SM."

Hun stryger katten langs ryggen, til den bliver for kåd, og hun returnerer den til gulvbrædderne.

"Kører du SM, sparer du dit underliv. Så kan man jo bestemme selv – for det meste da. Men det kræver en særlig psyke, og den må jeg indrømme, at jeg ikke har lige nu."

"Kører du SM, sparer du dit underliv."

Brug os – men..

Prostitution skal ikke forbydes, mener Emma. Men der skal ryddes op.

Alt for mange piger er villige til at gøre hvad som helst for penge. De ødelægger branchen.

”Du kan jo se hver anden annonce, hvor de tilbyder superfransk. Hvis de gør det, så skal du ikke bilde mig ind, at de ikke gør andet også. Og nu findes der en side på nettet, hvor man bare kan gå ind og oprette sig. Du taster ind og får kontakt, og en gæst kan komme på besøg, mens din mand og dine børn er ude at handle. Så sletter du det igen. Ingen udgifter – det må være det, vi kalder ’rigtig sorte penge’.

Emma har kunder nok, når hun kan overkomme det. Omkring 25 -30.000 tjener hun på en måned med dage, hvor hun har det godt og ikke er senliggende for at styre sin angst, som stadig kan stikke sit kulsorte ansigt frem og brage indeni.

”Jeg ved udmærket, at jeg er over halvtreds. Men der er også dem, der er 58 og 61, og de har også kunder. Mange af dem kommer jo for at holde i hånd! Selvfølgelig får de sex, men det er lige så meget den der snak bagefter. Og hvad skal de snakke med en på 21 om? Hun er jo knap gået ud af skolen. Det er synd for de unge – de kommer aldrig videre.”

Fik Emma lov, så ville vi høre hende råbe fra Folketingets talerstol; brug os, men lad være med at misbruge os. Regler må være ens for alle. Piger bliver tvunget til at gøre, hvad der bliver sagt. Andre bliver pisket af told og skat. Og så den konkurrence, der er i øjeblikket med alle de kvinder, der smugles ind og sælges. Det er uhyrligt.

Prostitution bør være et erhverv, man med stolthed kan sige, at man har. I dag er det halvkriminelt, og alle prøver at snyde, det de kan.

”Tænk på, hvad det kunne betyde, hvis man med rank ryg kunne gå til en prostitueret og få lettet trykket. Jeg tænker for eksempel på psykisk syge. Alt det medicin man kunne spare. Hvorfor samfundet ikke bruger os i stedet for at gøre os til småkriminelle, det fatter jeg ikke. I dag er der bagmænd og rockere og stoffer involveret i det meste.”

”Brug os, men lad være med at misbruge os.”

Følelsesmæssigt svækket

Emmas forældre slog hånden af hende efter mordsagen. Det samme gjorde hendes ældste barn. Ingen af dem kan tolerere, at hun ikke har fundet noget andet at rive i. Og Emmas mor har

endda været dørpige for hende i tre år, men pludselig flippede hun helt ud og tog dybt afstand til sin datter.

”Man bliver følelsesmæssigt svækket. Man mister tilliden til andre mennesker – også til dem, man troede, var ens nærmeste.”

Emma plages ikke af selvmedlidenhed. Midt i sit turbulente liv og sin skarpslebne skæbne er der plads til både håb og små smil.

”På en måde kan jeg godt se det fra deres side. Jeg kan bare ikke holde op sådan lige pludselig. Det bliver ikke frivilligt, at jeg stopper.”

Hvorfor ved hun ikke. Og dog. Der er nok nogle af de faste gæster, hun vil komme til at savne. Mænd, der opsøger hende, fordi hun netop er hende. Fordi de er kommet der gennem mere end ti år.

”Det er ikke bare sex og penge i kassen. Det er også det sociale, her kom-

mer hyggelige fyre, som også giver mig noget – ikke sex, men opmærksomhed og hyggesnak. Jeg lever ret isoleret her. Efter min sidste kæreste blev syg, har jeg overhovedet ikke været i byen.

Vender hun det på hovedet, kan hun udmærket se, at uden prostitution vil det unægtelig være nemmere at komme ud blandt andre, at melde sig til amatørteater. Eller til dans. Eller at finde en, der vil tage ud med hende ud at fiske.

Nu overvejer Emma en gældssanering efter alt for mange tvangsauktioner og privat gæld.

”Hvad penge ikke har kostet mig af andre penge og af forhold. Der var et par år lige i begyndelsen, at det gik godt. Rigtig godt endda, og hvor jeg havde børnene med ud at rejse. Nu er det vel efterhånden fire år siden, jeg sidst holdt ferie.”

En definition på prostitution

”Når mindst to handlende parter under markedsmæssige betingelser køber/sælger fysisk adgang til en krop eller andre seksuelle handlinger. Handlen foregår i en kort tidsafgrænset periode og betalingen for den seksuelle tjeneste sker umiddelbart før eller efter den seksuelle tjeneste leveres.” (Järvinen, 1990)

*”Det er ikke bare sex og penge i kassen.
Det er også det sociale.”*

Lykkelige ludere?

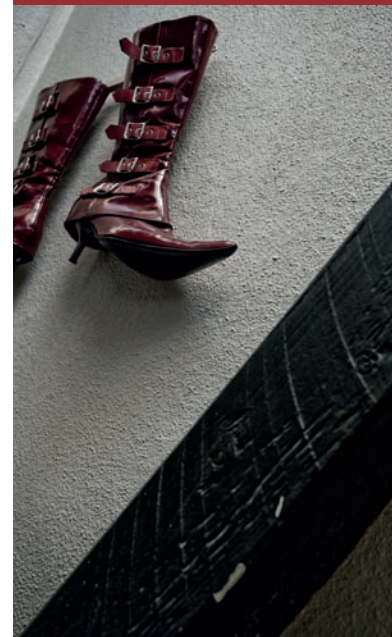
Emma er gået ned med flaget gang på gang. Og som hun siger, så er der masser af undskyldninger, faktisk så mange, at hun nærmest er en undskyldning for sig selv.

”Så er det, jeg tænker, findes der mon lykkelige ludere? Jo ældre, jeg bliver, jo klarere kan jeg se.”

For Emma er landskabet fyldt med skygger, når hun kigger tilbage. De dage, hun tager mod til sig og vender blikket den vej, møder hun i sig selv en mur af skyldfølelse.

”Mine børn har set rigtig mange ting. De har oplevet meget, de aldrig burde have oplevet i hele deres liv. Her tænker jeg ikke på, at deres mor har været og er prostitueret. Jeg tænker på de situationer, jeg er kommet i via de mænd, jeg har levet sammen med.”

”Jeg har svigtet børnene. Deres far har svigtet dem. Uanset hvordan jeg vender og drejer det. Jeg har holdt fast ved, at prostitution er i orden. Men det har haft en høj pris, og jeg tænker på, om det har været det hele værd.”

Findes lykken?

Indtil hun var 10 år var livet en leg for den lille lyshårede prinsesse, Julia. Da overskred hendes onkel alle tilladelige grænser og misbrugte hende. Hun tav om overgrebet og flyttede ind i et panser, hun kunne være i. Da hun var seksten, var det slidt, panseret gik i opløsning og oplevelserne væltede ud over det hele og med katastrofale følger.

Foran sig på sofabordet har Julia en huskeseddel: *"Hvidt undertøj, sort bh, hofteholder, skolepigeuniform, sorte sko, hårfarve, opladere, fladjern, hårtørre, makeup, skraber og gel, Rexona."*

Hun skal huske at få det hele med, når hun skal af sted til klinikken i København i morgen. Uheldigvis har hun glemmt sin skoleuniform på et hotel, så hun skal lige nå at runde

sex-shoppen og have fat i en ny. For uniformen tænder de mænd, der vil købe Julia. Skraber og gel skal med, fordi hun er til salg som glatbarberet, og Rexona fordi netop den holder længe og dufter mere rent end parfumeret. Parfume er nemlig bandlyst; kun få mænd føler sig tilpas med en fremmed duft, når besøget på klinikken er slut.

Langt de fleste af Julias kunder er gift. En stor del er selvstændige – forretningsmænd og håndværkere – ofte i 40-50'erne. Lige nu er der stille på klinikken på grund af industriferien, hvor kunderne er på familieferie med kone og børn. Til gengæld får hun tid til at køre escort ved siden af.

Hun sidder i sin koboltblå sofa, hvor et tæppe skåner hynderne. Det for-

hindrer, at det uldne stof får lodden ret af lang hvid pels fra racekatten, der dukker frem fra sit skjul og op til Julias kærtegn. Fra i morgen skal den være alene hjemme i et par dage, så nu skal den have fuld opmærksomhed. Prince-pakken og kaffekoppen er inden for rækkevidde, lige som de økologiske sodavand og kagerne fra økobutikken rundt om hjørnet.

I stuens ene hjørne står seks spise-stuestole stablet op langs væggen ved siden af reolen og fjernsynet. Hendes far har netop hentet spisebordet, som hun alligevel aldrig brugte.

”På arbejde er jeg en dulletype eller lille-pige.”

Kontraster

Julia har langt lyst hår. Hestehalen er pjusket og ud fra elastikkens stramme greb stritter genstridige totter som på en hvidfjeret parakit. Hun har en hvid, trendy hættetrøje på med lynlås og lyse blå cowboybukser.

”Herhjemme går jeg som regel uden make-up og med hårelastik. Jeg er vild med fodbold, øl, med at gå på værtshus og se politiske debatter i tv. Når jeg er på arbejde er håret slået ud, og jeg har små kjoler

på og fuld make-up; der er jeg en dulletype eller lille-pige.”

Kunderne sætter pris på, at Julia er både luder og madonna. Hun spiller professionelt på begge dele, siger hun, og sammenligner sit arbejde med en karakterskuespillers.

”Vi spiller roller, vi skal gøre vores bedste og have os selv med i det hele. I øvrigt lyver vi os alle sammen yngre, end vi er. For eksempel går jeg for at være 21 og ikke 25.”

Og som på teater og film er der også casting, og den del bryder hun sig ikke om.

”Det værste er, når mændene kommer ind og glør vurderende op og ned ad en. Og hvis man så ikke lige er deres type, så beder de om at se på en anden.”

”Men sådan er det jo. Kvinder synes jo heller ikke om alle typer mænd, vel? Nogle mænd kan lide blondiner, andre kan lide brunetter. Omvendt kan jeg jo også afvise en kunde. Vi kan se dem på overvågningen, og der er da gange, hvor jeg har meldt fra.”

Lille-pigens barndom

Julia voksede op i en kernefamilie i et parcelhus med ligusterhæk, og barndommen var lykkelig, men kort.

Da hun var ti år, blev hun misbrugt af sin mors lillebror. Hun sagde ikke noget til nogen. Da hun var tretten, generobrede hun en form for kontrol over sin egen krop; en negativ kontrol i form af anoreksi. Heller ikke på det tidspunkt kom sandheden frem. Kernefamiliens pæne glasfacade forblev fri for ridser.

Omkring femten - sekstenårsalderen blev hun med egne ord helt umulig. Røg alt for meget hash. Drak sprut, bollede med hvem som helst. Det fik forældrene op af stolen. De kontaktede kommunen. Julia kom på efterskole med lynets hast, og hun forstod og fornemmede alt for godt, at forældrene helst så, at hun også blev på skolen i weekenderne. Under et af de få besøg i hjemmet afslørede hun omsider den hemmelighed, hun havde båret rundt på i seks år. Hun detonerede en bombe med en sprængfarlig last af skam, skyld og mistillid.

Kernefamilien led skibbrud; faderen fik det svært, og morforældrene hævdede hårdnakket, at Julia løj. Fra den dag mistede hun sin status som yndlingsbarnebarn og øjesten.

”Først for et års tid siden opsøgte jeg min morfar. Jeg ville sige til ham, at

jeg har tilgivet, at de ikke troede på mig dengang. Det gør de stadig ikke, men jeg er sikker på, at den dag, hvor de ’ryger op i luften’, så finder de ud af, at jeg taler sandt!”

Efter efterskolen flyttede Julia til en ungdoms-hybel. I horisonten lå imidlertid endnu en barsk begivenhed og ulmede. Den 17. januar 1998, da hun var næsten 17 år gammel, fortalte forældrene, at de skulle skilles. Moderen havde fundet en anden. Julia var rystet.

”Den dag glemmer jeg aldrig! Selvfølgelig havde de problemer som alle andre. Og jeg havde problemer med dem, og de med mig. Først anoreksien, så al pubertetshalløjet. Men jeg havde jo brug for dem som et holdpunkt; det eneste jeg havde.”

Resultatet af en bristet drøm om at være en del af en harmonisk familie fik som resultat, at Julia, indtil hun var omkring tyve år, led af en alvorlig depression.

”Fra den dag mistede hun sin status som yndlingsbarnebarn og øjesten.”

Knækket

Den sølvgrå Prince-pakke er snart tom. Cigaret efter cigaret går op

i røg, der lægger sig i rummet for lige så stille at smyge sig ud gennem persiennen foran vinduet, der står på klem.

Over Julia, midt på væggen lige over sofaen, hænger en ensom og indrammet tegning. En dystre sag med forvrængede ansigters åbne gab og blottede tænder. Farverne er skrigende grønne og brunligt gule. Billedet er malet af en nu afdød kammerat, Julias allerbedste ven. Han gav det til hende på det tidspunkt, hvor forældrene flyttede fra hinanden.

”En dag, hvor jeg lå i sengen og græd og græd, ringede han og spurgte, om jeg ville besøge ham. Han var langt nede psykisk, men jeg havde det selv rigtig skidt. Dagen efter fik jeg at vide, at han var sprunget ud fra 7. sal. Billedet symboliserer venskab, opbrud, smerte, og det er det første, jeg redder, hvis huset brænder – endda før min kat, og den betyder ellers alt.”

I dag har hun et rimeligt forhold til sine forældre. Moderen har indtaget en venindeplads og ved, hvad datteren laver. Faderen tror, hun er stripper. Det er ham, Julia kommer til, når hun har problemer; fø-

lelsesmæssige såvel som praktiske. Det var også ham, hun ringede til, da en ekskæreste for et års tid siden bankede hende ind i en dør, smed hende ned ad trappen og kastede en vase efter hende.

”Min far er omsorgsfuld og viser kærlighed, men han accepterer ikke, at jeg ryger hash, og han vil heller ikke kunne acceptere mit arbejde. Min mor har det omvendt. Hun accepterer mig, som jeg er. Til gengæld vil jeg ikke sige, at forholdet til hende er kærligt. Man burde egentlig kunne få hele pakken, ikke – både kærlighed og accept fra sine forældre?”

”Faktisk arbejder jeg for at gøre andre glade.”

En særlig styrke

Julia sælger sin krop, fordi hun har lyst og finder tilfredsstillelse i det. Det kræver en særlig, stærk psyke, og den har hun, siger hun.

”Man skal være psykisk stabil, man skal tage fri, sige fra, ikke lade sig overtale. Man skal have respekt for sine egne grænser og vide, hvad man vil. Jeg tilbyder for eksempel ikke græsk. Nogle siger ja, fordi det

giver gode penge, men jeg arbejder ikke bare for pengenes skyld. Faktisk arbejder jeg for at gøre andre glade, men altså ikke for enhver pris.”

”Jeg skal have 1200 for en halv time, men der er da tilfælde, hvor jeg ikke tager det så alvorligt. Engang ventede en lettere retarderet dreng på mig i en hel time på klinikken. 400 kroner – det var, hvad han havde, og han fik altså sin halve time og en masse kram.”

Hendes kunder vil ikke have porno-sex. De allerfleste vil have en kæresteoplevelse. Nogle af dem vil også have hende privat. Og kan hun lide dem, siger hun ja – ikke hver gang, men hvis han er noget særligt. Hun lægger ikke skjul på, at det er et fortrin, hvis han er moden, har et godt job og penge nok til at kunne forkæle hende.

”Jeg vil behandles som en gudinde, og det bliver jeg af mænd, der er ældre end jeg selv, og som tænder på ’naboens søde datter’. Sådan en mand mødte Julia for kort tid siden, hvor hun blev inviteret på luksushotel, og hvor champagnen flød i rigelige mængder. Glasset hun drak af, bar hendes navn.

”Jeg vil behandles som en gudinde, og det bliver jeg af mænd, der er ældre end jeg selv, og som tænder på ’naboens søde datter’”

Drøm og lykke

Uundgåeligt lister der sig fotos frem på nethinden af en anden Julia, der sammen med sin velbeslåede kunde, spillet af Richard Gere, går en lykkelig tilværelse i møde. Den ’lokale’ Julia har set filmen. Flere gange endda.

”Min sidste kæreste sammenlignede hans og mit forhold med filmen ’Pretty Woman’. Hvor er jeg heldig at have sådan en som dig, sagde han til mig.”

”Men jeg er også en lykkelig luder. Sådan opfatter jeg mig selv.

Hun læner sig tilbage i sofaen og spørger eftertænksomt med sit grågrønne blik:

”Men hvem kan i grunden sige, hvad lykke er? Jeg tvivler på den. Fin-des der en lykkelig skuespiller, en lykkelig tømrer?”

”Mine nære venner ved, hvad jeg laver, og de kan se, jeg har det godt og er glad. Ellers ville de råde mig til at lave noget andet.”

De nære venner beskriver hun som rendyrkede ’alfahanner’ med

tatoveringer op til halsen og en fortid, der ikke appellerer til ret mange svigermødre. Dem slapper hun afsammen med, de grove typer, der accepterer hende fuldt ud og ser stort på konventioner og borgerlige dyder. De møder hende ikke, når hun er forklædt som 21-årig i små kjoler, højhælede sko og vifter med langstilkede glas. De ser i stedet en 26-årig med jeans og pjusket hår; der trækker gummistøvler på og tager på festival på brakmark eller på værtshus og drikker øl. Skal de på stranden, er hun i badedragt, ikke i bikini. Dertil er hun alt for blufærdig.

Tidligere skolekammerater og ungdomsvenner må ikke vide noget om Julias valg, og hun vil aldrig arbejde i nærheden af sin hjemby og risikere at blive genkendt på det lokale værtshus.

Fremtiden

Julia åbner vinduet helt ud mod verden og den lille sidegade i den by, der altid har været hendes. Udenfor trasker turister rundt med kame-rarem om halsen. Det var her i omegnen, hun voksede op med far, mor og lillebror. I hendes egen fremtids-

udsigt er der ingen meldinger om kernefamilie, hus og have. Hun vil ikke bindes, ikke låses fast. Hun er et levemenneske, der vil have oplevelser. Vil være uafhængig og have økonomisk frihed.

Hvordan ser tilværelsen ud om fem år? Egentlig vil hun gerne være journalist.... Eller borgmester, griner hun. Jo, hendes engagement i samfund og historie kunne komme til god nytte i sådan et arbejde.

Men hun tvivler på, at hun har tålmodighed og kompetence til at studere i mange år og sammen med mange mennesker. En social fobi lægger hindringer i vejen. Hovedet og hukommelsen vil heller ikke altid, som hun vil. Adskillige års regelmæssigt forbrug af hash har sat spor.

”Jeg vil gerne skrive en bog og holde foredrag. Måske om mit liv, om sikker sex, om misbrug. Jeg har opdaget, at det er godt for mig at være åben om min fortid og om, hvad jeg laver. Det hjælper andre, og det er samtidig hjælp til selvhjælp.”

”Livsstilscoach er også en mulighed. Jeg kan godt forestille mig, at jeg kan stykke nogle forskellige kurser sammen til noget brugbart. Og

ja – jeg tror, jeg i hvert fald de næste fem år har samme arbejde, som jeg har i dag.”

På reolen ved siden af tv’et har en stabel bøger svært ved at holde ryggen rank; Ægypten; faraonernes verden; Sofies verden; religionshistorie; Øjenvidne til historien. Alt det, som interesserer Julia og som gav gode karakterer til hf-eksamen.

Udenfor vinder solen sit slagsmål med en sejlvet sky, og fuglene begynder at blive kåde. Katten slår ørerne ud og dens indre rovdyr vågner, den rejser sig på bagbenene og lægger forbenene op på en stol foran vinduet. Halen stritter. Lysten til at springe ud i friheden, ud til livet, lyser ud af de lyse, blå øjne. Julia rejser sig, flytter stolen og lukker vinduet næsten i.

På vej mod pension

Døren smækker bag hende, og hun løber alt, hvad hun kan. Hun har viklet sig nødtørftigt ind i et tyndt tørklæde. Det svider i halsen, hun har svært ved at få vejret. Hun gisper.. finder et sted og hviler sig. Et par timer senere vender hun hjem – igen.

Lise har prøvet det før. At flygte ud af lejligheden og væk fra sin voldelige samlever med psykopatiske træk og hang til at torturere hende fysisk og psykisk.

En dag var flugten for altid.

”Jeg var gravid og vidste, at jeg ikke kunne leve videre på den måde sammen med et lille barn. Det var svært nok i forvejen.”

Det er fem år siden, hun for alvor tog flugten fra hjemmet i Tyskland, hvor parret boede. Da hun igen fik

dansk grund under fødderne, anede hun ikke, hvor hun skulle tage hen. Den første adresse blev et krisecenter for voldsramte kvinder, og her var hun, indtil et par måneder før hun skulle føde.

Datteren kom til verden, og Lise forsøgte at skaffe sig et job – uden held.

”Bistandshjælp ville jeg bare ikke have. Jeg prøvede virkelig at få pengene til at slå til. Vendte og drejede hver krone, handlede i discountbutikker, og så var det alligevel så krævende at skaffe penge til babymad og bleer. Det var vildt urealistisk at få det til at nå sammen. Så kom jeg til at tænke på, at jeg kunne begynde at arbejde som escort. Da var min datter ni måneder gammel.”

”Jeg kiggede i Ekstrabladet under ledige stillinger og begyndte at ringe

rundt. Jeg var jo færdig med mænd alligevel. Når man er blevet gennemtævet og voldtaget, kniber det godt nok med tilliden, kan jeg godt fortælle – senere fik jeg også diagnosen posttraumatisk stresssyndrom.”

”Når man er blevet gennemtævet og voldtaget, kniber det godt nok med tilliden til mænd.”

Kontante konsekvenser

Lise vil gerne fortælle sin historie, der først og fremmest skal handle om følgeskaderne efter prostitution. Hun bryder sig ikke om at være i centrum, men hvis hun kan medvirke til, at kvinder tænker sig om mere end to gange, før de begynder at prostituere sig, så vil det være det hele værd.

At ville være anonym og allerhelst usynlig. At være angst for at gå på gaden og møde tidligere kunder. Overhovedet at tænke på at have sex med en mand. At føle sig beskidt, uren og stemplet. At føle sig syg indeni, når ens barn vil kærtegne og nusse. At mangle overblik og overskud.

Måske kan Lises historie i virkeligheden beskrives så nøgternt og kortfattet, for det er i hovedtræk de konsekvenser, som hun lever med hver

eneste dag. Konsekvenser, der indimellem får hende til at tænke på, at det nemmeste vil være at køre sin bil hårdt ind i et træ.

Det er sidst på dagen. Hun står i sit hyggelige køkken og brygger kaffe, en spinkel kvinde på 36 år, der har gemt sin krop væk i et par enorme overalls. Håret er trukket tilbage i en stram knude, og brillerne er stærke, uden farvestrålende dikkedarer.

På bordet ligger alskens godter fra den lokale julehjælp, så julen kan blive lige så god og sød, som julesangene foreskriver, den skal være i en lykkelig familie.

”Konsekvenser, der får hende til at tænke på, at det nemmeste vil være at køre sin bil hårdt ind i et træ.”

Mange familiefædre

Lise begyndte som escortpige. Dengang var ’klinikker’ det laveste sted af alle efter hendes mening. Så var man da virkelig først langt ude. Den opfattelse ændrede sig hurtigt, og i alt arbejdede hun fem år på forskellige klinikker. Hun husker ikke hvilke og hvor mange.

Sådan er det også med de mænd, der har købt hende gennem årene.

Hun husker ikke deres ansigter eller kroppe, kun de følelser, hun har iboende efter deres 'besøg'.

"Jeg synes ikke, mænd er rare. De er dominerende, og de snyder. Når jeg ser en fyr, så regner jeg automatisk med, at han går til andre kvinder og måske køber dem. Tænk på, hvor mange familiefædre jeg har haft? Konerne har ingen anelse om, hvad der foregår. De fleste kunder spørger, om vi vil gøre det uden kondom eller prøver på at snyde sig til det, mens vi betjener dem. Tænk på den smittefare, de udsætter sig selv og deres kone eller kæreste for! Det er sgu da ikke i orden!" Lise er harm og forarget.

Engang ringede en kvinde til hendes kontaktnummer og spurgte, om hendes mand havde været på besøg. Hun havde set Lises billede dukke op på mandens computer.

"Nej, svarede jeg hende – selv om jeg jo overhovedet ikke anede, hvem der var hvem af alle mine kunder. Jeg trøstede hende og sagde, at der er så mange, der går ind på de sider, bare fordi de er nysgerrige og måske sidder sammen med nogle kammerater og har det skægt. Men den sorg, der strømmede ud fra hendes

stemme, kunne jeg slet ikke bære. Jeg blev bare så ked af det, for jeg kunne sagtens forstå, hvordan hun måtte føle det."

"Tænk på, hvor mange familiefædre, jeg har haft. Konerne har ingen anelse om, hvad der foregår."

Mislykket lykke

Generelt er mænd egoistiske i et forhold, mener Lise og slår fast, at en mand i huset er som at have et barn ekstra. Og så skal man oven i købet gå i seng med ham.

"Det gider jeg ikke. Jeg hader ikke mænd, men de skal bare holde sig væk fra mig. Jeg vil sove i min seng alene. Jeg har ikke behov for knus fra mænd. Jeg vil ikke have tilnærmelser af seksuel karakter. Hvis jeg skal gå i seng med nogen, bliver det udelukkende for mandens skyld. Og det har mine kærester jo kunnet mærke – at jeg bare ligger og tænker 'helt ærligt – jeg bør have penge for det her.'"

Hun har haft et par kærester, siden hun stoppede i prostitution, men forholdene har ikke varet længe. Kun sammen med en bestemt mand følte hun sig lykkelig. Han var en del år yngre end hun, og han var ren, synes

hun. Hun mødte ham på klinikken, og da de begyndte at komme fast sammen, var han dybt ulykkelig over, at hun ikke stoppede. Da hun omsider lod sig overtale, og det så lyst og lykkeligt ud, sendte hans forældre ham tilbage til deres oprindelsesland for at blive gift med en fjern slægtning. Lise genoptog sit arbejde som prostitueret endnu et års tid, før hun søgte hjælp hos Kompetencecenter Prostitution. Hun kunne mærke på sin krop, at det var på høje tid.

"Det kan bare være så ulækkert – at have en person inden i sig på den måde."

En arbejdsdag

Lise husker skægge arbejdsdage. Fin stemning. Kvinder, der griner, når de kommer ud og fortæller om den ene mand efter den anden med de mærkeligste lyster.

"På de gode dage kunne det være sjovt. Vi sad og snakkede om børn og bleer, for så et øjeblik efter at gå ind til en kunde. Når vi så kom tilbage, kunne vi sige; nå, hvor var det jeg kom fra - som om vi bare havde været ude og hente cigaretter."

"I nogle perioder havde jeg det skidt og kunne slet ikke face virke-

ligheden. Hvor jeg blev så træt og trist, at jeg sagde til min kollega, at hun bare kunne gå ind og præsentere sig først, også selv om hun på den måde havde større chancer for at få kunden. Jeg var revnende ligeglad. Når man ikke kan se det i øjnene, så er det fordi, det kan være så ulækkert – at have en person inden i sig på den måde. Hvis mændene prøver at kysse dig. Det var hele tiden krav om noget, som man ikke har, og som man ikke vil give."

De nemme og de svære

"Kvinder tænker måske, at mændene ikke har følelser med, når de går til en luder. Det er forkert. Nogle mænd kommer på klinikkerne, fordi de er ensomme og har behov for omsorg. Det kan vi bare ikke give dem! Der er også dem, der kommer, fordi de mangler nogle sociale kompetencer."

Endelig er der de kunder, der bare skal i byen med vennerne, og som tager på klinik, før de skal i byen. "Så er presset overstået, og så skal de ikke stresse over at skulle bruge natten på at score, når de egentlig hellere vil more sig," siger Lise. "De er uproblematisk, og det er

nemmere. Så kan man jo diskutere, om det er i orden, at de gør sådan noget.”

Lise er overbevist om, at det kun er kvinder med lavt selvværd, der går ind i prostitution.

”Jeg fik så mange bank af mit barns far. Og jeg tænkte, er jeg ikke mere værd? Har jeg virkelig fortjent det her? Det sled sådan på mig at være bange hele tiden. Enten sender man et tæskehold, eller også vender man det indad. Jeg gjorde det sidste. Når man arbejder som prostitueret, tror man, at man er så stærk og har magt, og man bliver beruset af alle de penge.”

Engang på arbejde var Lise manisk. Telefonpigen blev helt desperat og var grædefærdig over at se hende på den måde. ”Jeg kunne ikke stoppe. 500 mere, 500 mere, 500 mere. Ikke fordi jeg havde vildt meget brug for pengene. Jeg var bare helt syg inde i mit hoved. 30 mænd – mindst – på den dag. Det er jo fuldstændig vanvittig sygt, men jeg kunne ikke se det.”

”Jeg har været tæt på så mange mennesker, og nu kan jeg godt se, at jeg faktisk ikke var stærk nok til at gøre det, jeg gjorde. Jeg tog på

en måde noget, der ikke var mit og brugte det. Nu betaler jeg dyrt tilbage.”

Følgeskader og førtidspension

Lige nu er Lise skrækslagen for at låse sin postkasse op. Hun er direkte angst for kommunens breve. Alle de sorte linjer står på rad og række og flimrer foran hendes øjne, fordi hun ved, det handler om arbejdsprøvning. Hun kan ikke. Hun er blevet bange for mennesker.

”Jeg tror, jeg bærer nogle dårlige gener med mig; nogle, der forværrer følgeskaderne fra prostitutionen. Jeg panikker, hvis folk bliver sure, og jeg får depressioner, som jeg også er i behandling for. Jeg kan ikke holde mennesker ud, kan kun lige klare mit barn og ganske få andre. Jeg dør ganske enkelt, hvis de sender mig ud på arbejdsmarkedet.”

”Nogle gange bliver der helt stille inde i mit hoved, og jeg bliver så angst for den stilhed. Sådan fik jeg det sidste gang, der kom et brev fra kommunen. Jeg gik til min læge, der gav mig noget beroligende, og han lovede mig højtideligt, at jeg ikke skulle spekulere mere på de breve. Men nu er der kommet et; det ved

jeg, men jeg vil ikke lukke det op, og jeg vil ikke møde ikke op!”

Lige der knækker stemmen, og hun blinker det våde væk og siger bøn-faldende:

”Jeg har bare ikke mere at give, kun til mit barn. Jeg kæmper så hårdt for, at hun skal have det godt. Kommunens psykiatriske afdeling har undersøgt hende. Det bad jeg om, for jeg er rædselsslagen for, at hun ikke får det, hun har brug for. Hun har det godt – og nu har jeg endda papir på det.”

Et skævt smil krøller i mundvigene, og de alvorlige træk bliver blødere. Jette fra Kompetencecenter Prostitution sidder ved siden af og forklarer, at hun nok skal tage sig af de kommunale breve, besvare dem og foranledige, at Lise kommer til en psykiater, så hun derefter kan søge førtidspension.

Truende kunder

”Sunde og raske mennesker bliver ikke prostituerede. Det tror jeg ganske enkelt ikke på,” fastslår Lise og fremhæver en broget barndom med en psykisk syg mor som en af årsagerne kombineret med det særdeles voldelige forhold i Tyskland.

”Når man er prostitueret, rykkes ens grænser hele tiden. Jeg har set så mange grimme ting. Jeg er blevet truet og har skullet gøre ting, som jeg hadede og frygtede. Du drømmer ikke om, hvor syg og ulykkelig man kan være indeni. De suger en for alt, så der ikke er mere tilbage. Hele tiden skal man være en glad person – det var netop det, jeg var populær på; jeg var sød, begavet og pæn. Vor herre bevares!”

Til at begynde med får alle prostituerede en nedtur. Det er almindelig kendt, siger Lise, og klinikejerne gør altid opmærksom på det.

”I skal vide, at I får en ordentlig nedtur efter et stykke tid, siger de til de nye. Og det er fuldstændig rigtigt. Man bliver sær indeni; tænk man har gjort det. Tænk at man har fået penge for det. Nej, nej, neeej.” Lises stemme flyver op i diskanten.

”Klinikejeren slår det bare hen og siger; jamen sådan har alle det, og når det er overstået, går det lettere.”

”Det gør det ikke, siger jeg i dag. Du ved ikke, hvad du har valgt, for uanset hvad så er din krop ikke beregnet til at sælge. Den kan ikke tåle det.”

”Sunde og raske mennesker bliver ikke prostituerede. Det tror jeg ikke på.”

Ren kærlighed

Lise tjente godt og købte, hvad hun havde lyst til. Pengene var hurtigt tjent og nemme at omsætte til mode-tøj og rejser.

”Problemet er, at det ikke er rigtige penge, det er en anden slags penge; nogen, der ikke kan bruges til almindelige ting – kun til luksus. Jeg gav alle mulige mennesker alt muligt, mine forældre fik masser af oplevelser. Det eneste gode, jeg har haft ud af den rigdom, er ferierne sammen med min datter.”

Datteren fylder meget i Lises bevidsthed. Hun har tænkt på, hvordan hun skal klare sig i fremtiden. Hvordan hendes liv vil forme sig. Hun har omsluttet hende med ømhed og kærlighed. En dag skete der imidlertid noget uforudset og uhyggeligt.

”Pludselig kunne jeg ikke tåle, at hun rørte ved mig og gav mig knus. Jeg følte mig beskidt. Hun var så ren og så dejlig, mens jeg ikke var noget som helst værd, og resultatet blev, at jeg trak mig væk fra hende, og jeg kunne ikke forklare hende hvorfor. Sådan er det heldigvis ikke længere.”

Lise valgte prostitution, fordi hun mente, det var flovt at bede om bistandshjælp, og fordi hendes datter ikke skulle mangle noget, men have alt det, alle andre børn fik. Det var tæt på, at netop det valg afskar barnet fra det vigtigste af alt; en tæt og varm kontakt til sin mor.

Wenckorn

400 kr
500 kr
600 kr
500 kr

700 kr
700 kr
850 kr

1100 kr
1500 kr

Svensk
Fransk
Lüksus dansk

I gæld til Sidar

Sidars liv er væltet over ende af en økonomisk katastrofe. Hun sidder i gæld til halsen og har svært ved at overskue en kursændring. Familien i Thailand kræver sit, det samme gør Sidars eget forbrug. Et almindeligt lønnet arbejde kan næppe få gælden bragt ned til et rimeligt niveau. Så længe det er tilfældet, må hun kigge langt efter sin drøm om en lille restaurant og et liv som mor.

Det regner i tove, klæder kældervinduerne på med gennemsigtige gardiner. Sidar trækker spisebordsstolen ud på gulvet og lægger fødderne med de turkisfarvede ankelstrømper og de brune, uldne indesko over kors. Bordet er fyldt med alverdens ting; telefoner, askebæger, en led-

ning, en kop, en stor skål med søde sager. Selv nipper hun kun; hun skal af med et par kilo, siger hun.

På bordet ligger også et kollegiehæfte med et regnskab, hvis røde bundlinje er medvirkende årsag til, at Sidar ernærer sig ved prostitution. Gæld til banken og højt forrentede lån hos private udlignes ikke nær af de beløb, hun selv har ude at svømme. Venner og veninder ved, at de altid kan komme til hende, hvis de mangler penge – også til at spille for. For lige som hun er de afhængige af den eufori, som i heldigste fald kan blive det kontante udbytte af kortspil eller et par omgange på rouletten.

”Ind imellem tænker jeg, at nu kan det hele også være lige meget. Jeg sælger min krop, jeg har ødelagt mit liv, så jeg kan lige så godt bruge nogen af

de penge, jeg tjener, til at spille for. Jeg glemmer aldrig den første gang, jeg spillede på roulette her i Danmark. Da vandt jeg 80.000! Det var helt vildt. Jeg gav min veninde 5.000 og spillede selv lidt mere, så jeg kom hjem med 65.000.”

”Jeg sælger min krop, og jeg har ødelagt mit liv.”

Gevinster hører imidlertid til sjældenhederne. De allerfleste gange taber hun. Men spillet frister og en stor sum penge kan måske gøre en lille thai-restaurant til mere end en drøm; sådan med fem-seks borde til en begyndelse.

”Jeg elsker at lave mad, og jeg er god til det, og går drømmen i opfyldelse, vil jeg have mine børn hos mig altid. Det har jeg sagt til min eksmand.”

Hun løfter armene i den langærmede brune bluse med v-hals og lufter det lange mørke hår. Der er ingen tvivl at spore i hendes blik. Hun stoler fuldt og fast på, at den tidligere ægtemand vil adlyde hendes ønsker. Han kender hende, siger hun. Han ved, hun kan være barsk, når hun bliver rigtig gal. Ikke fordi hun slår ham; nej, når

alt er sort, så sker det, hun banker hovedet hårdt mod en væg. Sit eget, vel at mærke.

Lægger til og trækker fra

Indtil videre er der ikke meget, der tyder på, at Sidar i nær fremtid får et borgerligt erhverv, bliver selvstændig eller kan have sine børn hos sig. Kassekredit, forældrene i Thailand, budgetkonto, benzin, udlejeren, annoncer i Ekstrabladet, moms, skattevæsen, børnepenge til eksmanden, fagforening. Alt løber op, og inde bag de brune øjne cykler cifrene i kasseapparatet i højt gear og på overtid. Det siger kling og klang i debet og kredit, når dørklokken endelig bider fra sig. Er det en kunde? Og ikke mindst - er det en kommende stamkunde?

Også mens hun betjener kunder trækker hun fra og lægger til. Penge er nu engang nøglen til et behageligt liv med de forpligtelser, som det fører med sig – herunder forsørgelsespligten over for forældrene.

Ind imellem har Sidar kunder, hvor hun kortvarigt lægger regnearkene fra sig.

”Jeg har kørt escort til handicappede. Det var jeg meget glad for, og de var glade for mig. I dag bryder jeg

mig ikke om at være så meget væk, men jeg har stadig kontakt til nogle af dem. Især en betyder noget særligt. Han er en meget smuk mand, men han er genert på grund af et handicap. Jeg synes, det er et lille problem, og jeg har fortalt ham, at jeg kan lide ham, som han er. Han har sådan et varmt hjerte og en dejlig personlighed. Jeg minder ham om, at han har et godt liv og et godt arbejde. Men hvad har jeg? Ingenting. En uddannelse på teknisk skole i Thailand, som jeg ikke kan bruge. Nej, du. Vi møder alle sammen en hård skæbne, bare på forskellig måde. Sådan ser jeg altså på det.”

”Penge er nu engang nøglen til et behageligt liv med de forpligtelser, som det fører med sig – herunder forsørgelsespligten over for forældrene.”

Ordentlig behandling

Imødekommende og beredvilligt fortæller hun om sin vej til prostitutionsbranchen. Hun og hendes mand havde i årevis haft en elendig økonomi, og ægtefællen bar i høj grad en del af ansvaret. Han slæbte rundt på gammel gæld, som Sidar ikke vidste noget om, og det var næsten det værste.

”Vi arbejdede begge to på fabrik. Ind imellem tog jeg nat- og weekendarbejde, så vi kunne spare op. En dag gik jeg i banken for at hæve penge til en flyrejse. Og der får jeg så at vide, at min mand har brugt hver en øre – også af byggelånet på det hus, vi var ved at bygge.”

I stedet måtte Sidar låne penge privat til sin billet, for til Thailand skulle hun – til sin brors begravelse. Problemerne på hjemmefronten begyndte imidlertid at overskygge glæderne ved tosomheden. Måske netop derfor lå beslutningen om hurtig genvej til penge lige for. Alle andre muligheder var tilsyneladende brugt op, og det ville vare år at tjene penge nok på almindelig vis, også selv om hun puklede på fabrik i døgndrift.

”Jeg begyndte med escort og arbejdede også på klinikker. I starten var det frygteligt. Jeg rystede over det hele, og blev tit ked af det; mest når der kom gamle, usoignerede mænd. Dengang kunne jeg godt finde på at sige, desværre, jeg har menstruation. Det gør jeg ikke i dag, for hvad skal jeg gøre? Jeg synes ikke, jeg har noget valg.”

Ergo bliver de mænd, der kommer til Sidars klinik behandlet ordentligt. For de må hellere end gerne komme igen.

”De kommer til mig og betaler, og derfor skal jeg også give en god service.”

Der er søde mænd og dårlige mænd, og så er der de grove typer; dem, der skælder ud og brokker sig, hvis det varer for længe, før de får udløsning. Så giver hun dem svar på tiltale:

”Jeg siger ligeud; ved du hvad, jeg giver dig en god service. Du har fået lang tid, og den eneste grund til, at du ikke bliver færdig er, at du har drukket.”

”Den eneste grund til, at du ikke bliver færdig er, at du har drukket.”

Jævnligt støder hun på bizarre lyster. Noget kan hun være med til. Nogle af kunderne kan ikke få udløsning, hvis ikke de må drikke hendes tis. Og det er da også i orden, hvis altså hun kan, hvilket ikke er særlig nemt, når nogen siger, man skal! Er der tale om sex, der inkluderer afføring, er hendes nej klart og utvetydigt.

Humor er fænomenal at have ved hånden i en snæver vending, og hun lægger ikke skjul på, at kvinderne på klinikkerne gerne deler erfaringer og endevender mænds mere eller mindre sære lyster. Er der nogen,

der kan få Sidar til at undres, er det dem, der vil domineres, så hun skal sætte dem til at gøre et eller andet stykke husligt arbejde. ”Ingen sex, og så får jeg 500 kroner. Det er godt nok nemt, men hvad hjælper det? Jeg kan simpelt hen ikke tage det alvorligt, så jeg bliver nødt til at sige nej tak.”

Hun ler og begraver ansigtet i begge sine hænder. Så ser hun op; igen alvorlig:

”Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle ende med at sælge min krop, og der foregår så mange mærkelige ting, at man skulle tro, det var løgn. Nogle gange tænker jeg; åh nej, hvad er det dog, jeg har gang i.”

Som på McDonald

Der er langt mellem ømme favntag, som Sidar selv har glæde af, og derfor sammenligner hun sit arbejde med en McDonald restaurant; hurtig ind og hurtigt ud. Sådan er det også i dag, hvor hun overlader kunderne til sin kollega. De er altid to, for tryghedens skyld og for at udmanøvrere den ensomhed, der opstår, når man som hun opholder sig ugevis under jordhøjde og bare venter på kunder.

To gange inden for et par timer ringer det på døren. Sidar flyver op af stolen og åbner ind til kollegaen i fællesrummet, hvor der står en sofa og en seng til privat brug. Og et fjernsyn, der døgnet rundt viser thailandsk soap. Kollegaen må på den igen.

Faktisk var det søsteren, der i sin tid fik Sidar til Danmark. Hun kendte en mand, som kunne være et passende parti. På det tidspunkt levede Sidar sammen med faderen til sit ældste barn. En voldelig mand, der spillede tre fire gange om ugen. Resultatet var ikke noget at prale af, tværtimod, og det endte med fjendskab.

”Jeg tog herop, og efter tre måneder blev jeg gift med min danske mand. Bortset fra den dårlige økonomi og bortset fra, at han ’glemte’ at fortælle mig om sin gæld, så er han en god mand. En mand, som jeg godt tør overlade mine børn til. Jeg stoler på ham; tænk på, jeg har kendt ham i ti år. Jeg kan jo ikke selv have mine børn hos mig med det her lortearbejde, vel? Så vi har aftalt, at jeg betaler alt det, jeg kan – måske 4000 om måneden. Betingelsen er, at jeg kan se børnene, når jeg vil.”

”Jeg kan jo ikke selv have mine børn hos mig med det her lortearbejde.”

Halv japaner

4000 her og 1000 der – til moderen og faderen i Thailand. De er skilt, og ingen af dem må føle sig snydt. De aner ikke, hvor Sidar har sine penge fra, og de skal heller ikke vide det. Men de ved, at de bare skal ringe. Især faderen benytter sig flittigt af det åbne tilbud. Han lider af en lungesygdom og skal jævnligt have blodtransfusion; et indgreb, der foranstalter åbent brud i Sidars pengekasse.

”Har du noget imod, jeg ryger,” spørger hun og rækker ud efter pakken på bordet. Hun rømmer sig, ordene vil pludselig ikke ud, hendes træk bliver mørkere og med tyk gråd i stemmen fortsætter hun:

”Ved du hvad, min far smed mig ud, da jeg var tre år gammel. Da min mor og far blev skilt, sendte de mig hen til min farmor, hvor jeg voksede op. Selv flyttede far sammen med en anden dame, og han har haft mange kærester siden. Han ringer tit for at få penge. Ikke en gang har han spurgt mig, hvordan mine børn har det. Ikke en eneste gang. Han tænker kun på sig selv.”

Sidar bliver skuffet gang på gang. Hun ser ham så sjældent, og når det endelig sker, mærker hun en speciel følelse indeni.

”Jeg elsker min far og skylder ham mit liv. Og så tænker på, at jeg selv må sørge for at gøre det bedste for mine børn – lige gyldigt hvordan.”

En ganske særlig kunde får Sidar til at tænke på, hvordan et forhold til en far bør være. Det er en kærlig mand, der holder om hende, kysser hendes pande og siger, hun er en god pige, at hun er dejlig, som hun er. Så tænker hun; bare det var min far.

Stærkt i erindringerne fra familiens splittelse står også et gulnet billede af moderen, der græd og græd, og hende selv, der skreg og skreg i vil-den sky, mens hun bed i sin farmors hånd.

Sidar blev forladt af sine forældre, da hun var tre. Da hendes eget ældste barn var på samme alder, overlod hun ham til familien og rejste til det forjættede land for at gifte sig. Hun hentede drengen et år senere. Siden har han ikke haft kontakt med sin biologiske far, for han husker kun alt for godt de voldelige episoder, da de boede sammen alle tre. I dag bor han sammen med sin lillebror hos sin mors fraskil-

te danske mand. De to drenge tror, at Sidar sælger hudprodukter og kører i hele landet og derfor ikke kan være hjemme hver aften.

”En halv japaner er højere i kurs end en hel thailænder.”

Virkeligheden og erindringerne smerter. Hun tørrer øjnene, der er en anelse skæve. Med lidt god vilje kan man forledes til at tro, at hun har japansk blod i årene. Det hun ikke, men det betyder ikke noget, bare kunderne hopper på den. En ’halv japaner’ er nemlig i højere kurs end en hel thailænder.

Hvem plukker hvem?

Sidars omgangskreds er først og fremmest andre thailandske kvinder, hvoraf de fleste arbejder i samme branche som hun selv. De danskere, hun møder, er kunder. Den tidligere svigerfamilie har hun ikke noget til overs for, og det gælder også omvendt. De kender hendes erhverv og nægter at have noget med hende at gøre.

”De kom ikke engang til den mindstes barnedåb, selv om dåben er en vigtig begivenhed. De siger, at thai-

lænderne plukker danskerne. Jeg synes, man skal tænke lidt over, hvem der plukker hvem!”

”Jeg synes, man skal tænke lidt over, hvem der plukker hvem.”

Kunne Sidar trylle, ville gælden tage form af sæbebobler på vej mod en klar, blå himmel. Hun ville gå på sprogscole, måske få tolkeopgaver, blive bedre til nutid og datid. Få et borgerligt job og spare op til restaurant og et liv som mor. Om hun nogensinde finder manden i sit liv, tvivler hun på.

”Ind imellem har jeg da tænkt på, hvorfor jeg ikke beholder den eller den kunde som kæreste. Men hvordan ser han på mig? Hvordan vil det påvirke vores forhold, at vi har mødt hinanden sådan her? Måske vil han kun have mig på grund af sex. Og det er slet ikke nok.”

Nogle af kunderne vil have, at også hun skal få orgasme, men nej, det sker ikke, fortæller hun stille. ”Det har jo noget med følelser at gøre, og jeg tror ikke, jeg kan elske nogen mere på den måde.”

Sidar rejser sig og går ud og henter sit og kollegaens menukort. ”Hvad

skulle der være?” spørger hun med et glimt i øjet og rækker kortet frem. Der er noget, hun gerne vil have hjælp til; en sætning, der driller. For hvordan er det lige, man bedst formulerer, at kunderne bare skal komme frit frem med deres ønsker?

Hun noterer omhyggeligt de besværlige danske ord ned på papiret, så hun hurtigt kan få kortet på plads igen i den kølige kældergang. Kunderne skal jo kunne se, hvad de kan få for pengene.

Lukkeliste!!!

Skifte sengetæppe

Tømme skraldespande

Vaske op efter sig selv

Skifte fyrfadslys, hvis det trænger, så det er klar til den næste pige

Lave natbånd

Sluk aircondition og alt lys

Sæt alarm til

Altså kort sagt efterlad stedet som du selv gerne vil modtage det..

Ejerskab forpligter

Sille begyndte at sælge sig selv efter en skilsmisse. De sidste tre år har hun udelukkende koncentreret sig om sine forpligtelser som ejer af fire klinikker. På lagnet er hun ikke mere. Hvis hun igen begynder at tage kunder, vil hendes eksmand omgående gribe ind.

Sille suser rundt i klinikken. Hun hænger gardiner op, mens vaskemaskine og tumbler okser af sted for at producere stakkevis af rene lagner. Ind imellem skal hun lige nå at vaske et par kopper af og endelig vender hun nattens forløb med de to piger, der havde nattevagten. Det vil sige en pige og en telefonpasser. Var det roligt? Er der noget særligt at bemærke? De fniser lidt over en kunde, før de to går ud i det disede dagslys; den ganske unge lysblonde og hendes nattens væbner.

Endelig kan Sille sætte sig sammen med klinikkens praktiske medhjælp, telefonpasseren og Ana, der er alene på arbejde i dag. Kaffen drypper beroligende ned i kolben. Der er rundstykker, ost, cigaretter, lightere og dagens avis på bordet. Hvad skal der ellers ske i løbet af dagen? Annoncerne for de fire klinikker skal indtelefoneres til Ekstrabladet. Sille skal i banken og tilbyder at fikse Anas bankforretninger også. Penge skifter hænder, smutter ned i kufferter sirligt påført kontonumre.

Morgenfriske kunder begynder at melde sig, og telefonpasseren Eva præsenterer Ana og hendes ynder og talenter i levende vendinger. Ikke meget overlades til fantasien, heller ikke Ana selv, der er klædt på til lejligheden i højhælede lakstøvler og nedringet underkjole.

Dagen tegner godt. Sille snupper sit krus og går ind i et af de tilstødende gemakker for at lægge stemme til et personligt portræt af en kvinde, en tid i prostitution og et liv som klinikejer.

Skilt og skattegæld

”Jeg blev skilt og stod tilbage med en dreng, en pige og en stor skattegæld. Jeg havde sagt til min eksmand, at han måtte tage det hele – bare han lod børnene blive hos mig. Ellers ville jeg slå ham ihjel.”

Han tog hende på ordet. Fjernede indbo, bil – alt af værdi og lod børnene blive hos deres mor. Hun havde en god ledende stilling i det private erhvervsliv. Hun var vellønnet og havde frihed til at tilrettelægge sin dag som hun ville. Alligevel var der noget andet, der trak.

”Den yngste gik i privatskole, og det var dyrt. Jeg tænkte, jeg prøver lige at snuse til branchen og fik så arbejde på en klinik. Der ville jeg være, til skattegælden var betalt og ikke et minut længere. Men det tog overhånd. Du ved, mer’ vil have mer’.

”Jeg tænkte, jeg prøver lige at snuse til branchen.”

Om håndledet og halsen bærer Sille diskrete guldsmykker. Hun sidder i skrædderstilling i sit lyse, behagelige tøj midt på rummets altdominerende møbel; en dobbeltseng. Et stort spejl hænger ved hovedgærdet. Belysningen er blød. I hjørnet står en magelig lænestol. Det kunne snildt være et almindeligt soveværelse i et ganske almindeligt hjem.

Det er Sille, der har indrettet rummene, og det er også hende, der gør rent, køber ind og sørger for, at klinikens piger har det, de skal bruge.

”Jeg havde masser af kunder dengang – ung og uerfaren som jeg var. Jeg fik så en rigtig god kunde, som kom hver eneste onsdag. Han forelskede sig i mig og sagde, det var forkert, at en som jeg skulle arbejde på massageklinik.”

På det tidspunkt var hun prostitueret på fuld tid. I baghånden havde hun et løfte fra sin tidligere chef på den gamle arbejdsplads, at hun til enhver tid kunne komme tilbage på job.

Men nej. Pengene trak, hun fik betalt sin gæld og mere til og kunne efterhånden notere et pænt plus på kontoen. Onsdagskunden var imid-

lertid stædig. Han ville have hende, og han nægtede at dele hende med andre.

Elsker han mig virkelig?

Sille var interesseret i den velstående, smukke og begavede mand. Blot ville hun ikke være afhængig af hans penge. Hun ville tjene sine egne.

”Jeg giftede mig med ham, og jeg var ærlig over for ham fra begyndelsen. Sagde til ham, at han jo kendte mit arbejde, og at det var mit valg. Jeg forstod ikke hans manglende accept – overhovedet ikke.”

”En dag hentede han mig på klinikken. Jeg var jublende glad, for jeg havde lige tjent til en stor regning fra autoværkstedet. Jeg viftede med alle de penge, og sagde yes – jeg er sej. Se hvad jeg kan!”

Silles mand klappede ikke i hænderne. I stedet sagde han: ”Det er mange penge, hvor mange mænd har du været sammen med? Det kan jeg simpelt hen ikke være med til. Alle dem, der har ligget oven på dig.”

”Det er mange penge, hvor mange mænd har du været sammen med?”

”Jeg ligger da også ovenpå,” svarede Sille rapt sin mand fra et helt andet

sted i verden. Et sted, hvor fortrængningen lå og lurede og skyggede for realiteterne.

Sådan er det ikke længere.

”I dag kan jeg udmærket se det problematiske. Tænk at ens mand kan køre en på arbejde på en massageklinik. Jeg vil med det samme tænke; elsker han mig virkelig, når han vil dele mig med andre?”

At hun blev skilt fra ham skyldes paradoksalt, at han var hende utro. Hun havde sagt til ham, at hun aldrig – aldrig – ville kunne tilgive utroskab. At se det dobbeltmoraliske i den indstilling lå hende aldeles fjernt. Hendes elskov var ikke elskov. Det var et arbejde. Intet andet.

”Hendes elskov var ikke elskov. Det var et arbejde.”

Splitter det ad

Parret er gode venner. Han håber, de en dag kan flytte sammen igen. Og han har tydeligt gjort sin ekskone opmærksom på, at når han ikke kan få hende, er der heller ikke andre, der skal have hende.

Det er tre år siden, Sille sidst tog vagter. Hun vikarierede, og hun gjorde det kun, fordi hun vidste,

at han var bortrejst i længere tid, og at der således ikke var nogen risiko for, at han ville få kendskab til det.

”Han har truet mig med at splitte mine klinikker ad, hvis jeg begynder at arbejde som prostitueret igen, og han vil gøre det. Jeg ved, han ikke vil gøre mig fortræd, men det kan nemt komme til at gå ud over de andre.”

Hun er ikke bange for ham. Han har ikke magt over hende. Det er bare en aftale, de har, siger hun. Sådan er det, og man skal ikke lege med ilden. Hun gør opmærksom på, at hendes eksmand er ordentlig – har fast arbejde og sådan. Der er altså ikke tale om en person med voldelige tilbøjeligheder – snarere med en stærk stolthed.

Hun beskriver sig selv som en ’døds-syg husmor, der mest har lyst til at følge børnene i skole, til sport og så ellers hygge sig hjemme.’

”Det her – det er noget, jeg har ved siden af. Jeg lever jo nok et dobbeltliv.”

Sille siger ikke direkte, at hun savner at arbejde på lagnet. Men hun lægger ikke skjul på, at selve spillet og spændingen pirrer hende.

”Der er en mand. Vi sidder to kvinder, og vi skal ind og præsentere os. Hvem vælger han?”

Valg og fravalg

Når en vælges til, vælges en anden fra. Det betyder ikke noget, siger Sil-le, for det kan kvinderne også.

”Jeg har altid sagt fra og har for eksempel aldrig modtaget græsk eller smæk. Jeg kunne heller ikke slå på en gæst. Jeg har lært at tisse på kunder, der ønsker det – det tjente jeg i øvrigt rigtig mange penge på. En kunde insisterede på at lære mig det, og han betalte godt for det.”

Flere af kvinderne på Silles klinikker tilbyder SM og et af rummene i ejendommen er indrettet med alle de ting, der tænder adskillige kunder; gynækologisk leje, kiste af trådnet, gabestok.

”Der tjener man virkelig kassen. Jeg ved også, at nogle kvinder lader sig slå med spanskrør. 200 kr. pr. slag. Det ville jeg aldrig finde mig i. Tænk at modtage penge for at få bank. Jeg synes, det er forfærdeligt, og faktisk bliver jeg vred over sådan noget.”

”200 kr. pr. slag. Det ville jeg aldrig finde mig i.”

Der er også kunder, som de prostituerede ikke har lyst til at betjene. Det kan der være flere årsager til. Om dagen er de fleste ædru og opfører sig normalt. Om natten kommer de berusede og narkomanerne og alle dem, der skal ud til fest eller hjem fra byture.

På Silles klinikker er der forskellige måder at takle besværlige kunder på. For det første kan man sætte prisen op. Det får de fleste uønskede til at forsvinde. Man kan også sige, at man har en gæst allerede og er købt for halvanden time. Så lang tid ønsker de færreste kunder nemlig at vente. Uanset hvor frastødende kunden er, skal afvisningen imidlertid ske på så pæn og nobel en måde som overhovedet muligt, fastslår hun. En kunde er trods alt en kunde!

Todelt krop

Den nærmeste familie ved ikke, hvad Sille laver. Kun den ældste datter har kendskab til sin mors klinikker. Hun kender dog ikke til hendes år som prostitueret.

”Jeg tror, min familie vil synes, det er ok, bare jeg ikke lægger mig... altså det tror jeg. Folk har så mange

billeder af prostituerede i deres hoved. Det er jo derfor, vi må leve et dobbeltliv.”

Også Silles krop todelte. Hun fortæller, at hals og ansigt er hendes private område. Hun rammer sit ansigt ind med hænderne og viser, hvor kun hendes børn må kysse hende. Fra halsen og op. En del er privat, en anden del har været offentlig tilgængelig.

En krop, der er udstykket til forskellige formål og som sådan lever et dobbeltliv, nøjagtig som mange af de kunder, der kommer på klinikkerne og som de kvinder, der servicerer dem.

”Inderst inde tænker jeg, at det jo på en måde er lidt forkert at sælge sin krop. Helt galt synes jeg, det er, når nogle af pigerne står i døren og snaver med deres gæster. Så kan jeg ikke lade være med at tænke: Hvor går grænsen? De får på den måde manden til at tro, at han har en elskerinde, og det sker jo også, at folk bliver kærestere i privatlivet. Men det går galt gang på gang. Tro mig!”

Ung og grøn

Omkring halvtreds prostituerede og ca. halvt så mange telefondamer er engageret i turnusordninger i Silles klinikker. Fra hver af kvinderne

modtager hun 700 kroner i entre pr. vagt. Det giver helt godt. De betaler selv telefondamerne et bestemt beløb - også pr. vagt. Typisk arbejder de på forskellige klinikker. Nogle har tur- nusordninger andre steder rundt om i landet, så efterspørgslen på forskel- lige ydelser hele tiden kan blive imø- dekommet.

Hun har netop fået en ny og for- holdsvis uerfaren kvinde ind. 20 år. Grøn og uerfaren - det har Sille har ingen skruler over.

"Hun er på SU og vil gerne tjene nogle penge. Det er så min opgave at sørge for, at hun får vagter sam- men med nogen, hun kan have det godt med. Det prøver jeg i hvert fald på. Faktisk overtog jeg hende fra en bekendt, som lukkede sin klinik, da hun blev gift.

Den 'grønne' gik hjem kl. 10 denne fredag formiddag efter en vagt fra 22 til 10. Hun havde arbejdet alene sam- men med en telefondame. Med sig hjem havde hun 1800 kroner.

Bank og blad

"Hov. Må jeg godt lige holde en pau- se," udbryder Sille pludselig fra sin skrædderstilling. "Jeg må i banken inden 12. Er det i orden?"

Selvfølgelig er det i orden. Ekstra- bladet kræver sin betaling og det til tiden. Fem minutter senere er hun til- bage og lander midt i en rundbords- samtale mellem en medarbejder fra Kompetencecenter Prostitution, tele- fonpigen Eva og Ana. De diskuterer højt og inderligt den tone, som an- noncedamerne på avisen bruger over for kvinderne.

"De ser ned på os," forklarer Eva og læner sig ivrigt frem i stolen. "Og jeg har sagt så tit, at det vil jeg fandme ikke finde mig i. Men de bliver ved, og det er jo os, de tjener kassen på. De tænker ikke over, at vi er til for alle dem, der ikke på andre måder kan få en kvinde. Også dem, der tænder på ting, som deres kone ikke vil være med til."

De er enige om, at deres arbejde på klinikkerne er med til at forhindre ulykkelige hændelser - for eksempel hvor mænd forgriber sig på alt for unge piger. "Hos os er vi meget, me- get unge, hvis det er det, kunden vil have."

"Hos os er vi meget, meget unge, hvis det er det, kunden vil have."

Sille tager et dybt drag af cigaret-

ten, væbner sig med tålmodighed og ringer op. Hun skal indrykke en annonce, hvor hun søger efter nye kvinder. Hun er nummer ni i telefonkøen. Hun venter og avancerer kun langsomt. Omsider bliver det hendes tur. Hun dikterer, og stemmen i den anden ende går mere end tydeligt igennem selv uden medhør; skarpt, uvenligt, vrissent.

Annoncesælgeren gentager og læser op. Sille protesterer over en forkert stavemåde. Takken er et højlydt møgfald. Stemmen i telefonen er skinger. Sille holder telefonen ud i rummet, mens arrogancen flyder ud i en lind strøm. Eva og Ana trækker resigneret på skuldrene.

”Det er vi så vant til,” konstaterer de nøgternt.

Sille købte sin første klinik for ti år siden. Nu har hun fire. Om nogle år har hun sikkert to og måske en lille restaurant i den indre by. Det er hendes drøm.

”I forhold til det, jeg fortalte om at leve et dobbeltliv, så forholder det sig jo sådan, at alle i realiteten kan gå ind og se, hvad man er registreret som. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg gerne vil registreres på en anden måde.”

Tulle i det sorte univers

Tulle tilbyder både det blide og det hårde, men hun har specialiseret sig i de hårdtslående ydelser i det sorte univers, der hvor mænd har behov for at blive ydmyget og straffet. Det giver gode penge, og det meste er ok, men det kan også være hårdt. Fem år til i branchen, så drømmer hun om at hjælpe multihandicappede med deres seksuelle behov.

Den velhavende entreprenør forsødede en gang om ugen sit liv med nogle behagelige timer sammen med Tulle. Hun besøgte ham i hans store, dyre villa med swimmingpool, og de hyggede sig med sex. Mod god betaling fik han det, som han ville.

Men der var en enkelt ting, der ikke var helt perfekt, syntes han, og en aften kom han frem med sit ønske.

”Helt ærligt,” sagde han. ”Jeg vil foretrække, at vi gør det uden kondom.”

”Hvad fanden bildte han sig ind?” Tulle ryster forarget på hovedet. ”Resten af tiden den aften drak jeg godt med rødvin, og jeg fik ham til at gøre det samme. Jeg lod ham falde i søvn med kondomet på, og jeg håbede, at han ville være rigtig godt øm, når han vågnede.”

Der er grænser

Historien med entreprenøren er en af de ganske få situationer som prostitueret, hvor Tulle har følt, at nogen forsøgte at udnytte hende. En enkelt gang er en kunde blevet smidt ud, fordi han overskred hendes grænser. Andre gange er nogen blevet bedt om enten at skifte spor eller at gå igen.

”Det er, hvis de fantaserer om at være sammen med børn eller dyr,” forklarer hun. ”Det vil jeg ganske enkelt ikke være med til.”

Og der er ellers ret vide grænser for, hvad Tulle synes er ok. SM er for eksempel hendes speciale, og altid med hende som den dominerende part.

”Jeg skal ikke have noget af at blive bundet af en fremmed. Det er mig, der bestemmer.”

Umiddelbart er det svært at få øje på Tulles dominerende sider, som hun sidder smilende og afslappet i sofaen. Hun kunne sagtens være den venlige sygeplejerske, der omsorgsfuldt passer patienterne, lærerinden, der med omhu terper retskrivningens svære kunst med børnene, eller sekretæren, der i det stille har mere styr på chefens kalender, end han selv har.

Eller hun kunne være servitricen, der med et smil og en frisk bemærkning serverer gyldne fadøl og små skarpe.

Og det sidste er, hvad hun gør hver anden uge, når hun ikke på job som massøse. ”Mennesker og service - det er lige mig,” smiler hun varmt.

”Jeg skal ikke have noget af at blive bundet af en fremmed. Det er mig, der bestemmer.”

Speciale i SM

Service - det er mange ting, og det værelse, hvor Tulle først og fremmest leverer sine ydelser, er et SM-lokale, der efter hendes vurdering er godt indrettet. Der er kæder i loftet med fastmonteret halsbånd og en gabe-stok, som en nøjagtig kopi af fortidens torturinstrument. På et bord ligger et pænt udvalg af piske, reb og andre slaginstrumenter.

”Jeg bruger også kamfer og brændenælder eller chili,” fortæller hun nøgternt. ”Chili er efterspurgt. Man skærer den simpelthen op på langs, og så gni-der jeg den mod de følsomme steder. Det svider helt enormt, og kunderne skriger. Men sådan vil de have det.

Det mest brugte møbel i rummet er en firkantet skammel, hvor sædet er dækket af sodavandskapsler, der er slået på med de takkede og skarpe kanter vendt opad.

”Så sidder de i bar røv, og med min støvle trykker jeg dilleren mod kapslerne. Nogle gange, når de har fået deres tur, og de er ved at tage tøj på, så fortæller de om deres liv. På bare to minutter får de sagt en masse, og tit kan jeg høre, at de er blevet ydmyget, banket og misbrugt tidligere i deres liv. Så tænker jeg, at de burde

komme her for at blive forkælet, at jeg skulle give dem blid massage og sørge for, at de har det dejligt. Men de foretrækker ydmygelsen.”

”Så sidder de i bar røv, og med min støvle trykkere jeg dilleren mod kapslerne.”

Sådan er det i hvert fald med nogle af dem, der kommer til Tulle, og hun mener, at hun kan kende dem på lang afstand, når de dukker op på husets overvågningsskærm.

”De har en anden holdning. De virker kuede og sådan lidt sørgmodige. Den anden type, der ønsker SM, er mennesker med magt, ansvar og penge. Jeg har da både en højesteretssagfører og en dommer som faste kunder. Det er den type, der kan betale. Og selvfølgelig også håndværkere, der laver en masse sorte penge.

”De nyder at lade mig tage ansvaret. De bestiller måske parringsbondage, hvor de på en måde er tvunget til bare at tage imod og at lade mig om arbejdet. Så får de, hvad de vil have og betaler godt.

Hårdt og blidt

Tulle har vide grænser, så længe det er hende, der trækker strengen. I SM-

rummet siger hun kun nej til at bruge den elektriske stol. Urinsex er også ok. Nogle vil bare have, at hun tisser på dem, men der er også en del, der drikker urinen. Inkluderer kundens ønsker noget med afføring, siger hun fuldstændig fra.

En kunde bad en gang, om at hun kastrerede ham på stedet. Den var hun heller ikke med på.

Hun leverer dog også blid sex, hvis det er det, kunden ønsker.

”Det er der for eksempel en del unge mænd, der ønsker. Det kan sagtens være flotte fyre med en kæreste derhjemme. Så tænker jeg - og nogle gange spørger jeg også, hvad fanden de laver her. Så siger de, at det er spændende, og at kæresten måske ikke altid giver dem, hvad de vil have. Så gør jeg det, og så er kæresten fri.”

”Der er mange søde fyre imellem, men jeg holder altid fast ved, at det er mig, der gør det godt for dem og ikke omvendt. På den måde holder jeg arbejdet og det private adskilt.”

Det er på SM, Tulle tjener de fleste penge. Populær er hun også hos bordelmutter, fordi hun trækker kunder til, der kan og vil betale for noget ekstra.

”Jeg betaler husleje for en vagt. Og jeg har selvfølgelig faste udgifter til

benzin og annoncer og den slags. Men jeg ved, at der er overskud, når de første tusinder er hjemme på en vagt. Som regel er det ikke et problem, selv om man da også har vagter med langt mellem kunderne.”

”Jeg mener selv, at det betyder meget, at jeg ikke er presset økonomisk. Konkurrencen i vores branche er hård. Der er for eksempel en del udlændinge, der sælger det hele for det halve. Det er noget skidt. Nogle er her ufrivilligt. De burde have hjælp. Andre er bare for billigt til salg og parat til hvad som helst. Mænd er sgu så naive. De tror på det med, at pigerne er nystartede, selv om de har praktiseret i årevis. Men det er lige meget. Jeg tror ikke, vi er konkurrenter, for det er ikke de samme kunder, vi har. Jeg har mit prisniveau. Jeg har mange faste kunder. Jeg er registreret og betaler min skat. Jeg kan i det hele taget lide ordnede forhold. Lige som huset her.”

”Mænd er sgu så naive.”

Hun slår ud med armene. ”Her er rent og pænt. SM-rummet er i orden, og der er et hobbyrum til det blide. Der er et ekstra rum, hvis der er mere

end en pige på arbejde. Her er et godt køkken, et opholdsrum med tv og internetadgang og endda også terrasse og en helt ugenert have. På overvågningskameraet kan jeg se, hvem der dukker op. Er det for eksempel en flok unge fyre, så lukker jeg dem ikke ind. Så råber jeg gennem døren, at der er optaget.”

Ordentlige kunder

”Men generelt mener jeg, at ordentlige forhold tiltrækker ordentlige kunder. Sådan tror jeg, det er.”

Det er tydeligt, at huset, hvor Tulle arbejder, engang er bygget til en almindelig families almindelige liv i udkanten af en større dansk provinsby. Det ligger lidt tilbagetrukket ud til en ringvej med en uhomogen bebyggelse af lejeboliger, villaer, lidt erhverv og en benzintank eller to.

”Huset ligger godt,” vurderer Tulle. ”Mange af mændene kan lide, at de kan komme her lidt i det skjulte, sådan med kraven oppe. Der er nogle enkelte, der tager det helt oppe fra og ned. De kender vores åbningstider og arbejdssteder, og de kører langt for at komme til den pige, de foretrakker. Men de fleste har hjertebanken, når de dukker op. De er nervøse, og

det er nemt at se på dem. Så prøver jeg at få dem til at slappe af. Der er mange, der siger, at de kan lide, at jeg er så rolig. De fortæller mig, hvad de vil have. De betaler, og de får deres ydelse. Normalt drejer det sig om en halv time.”

Tulle er her kun på en vagt hver 14. dag. På to andre adresser har hun tilsvarende faste vagter, og et fjerde sted kommer hun indimellem blandt andet for at tage sig af SM-kunderne. Normalt har hun tre arbejdsdage som massøse.

Hvert sted er ejet af en bordelmutter. ”Vi arbejder ikke for mænd,” fastslår Tulle med bestemthed. ”Det hedder sig i branchen, at mændene er HA’er. Det passer nu ikke, men det er en uskreven regel, at vi kun arbejder for kvinder. Bordelmutter stiller lokalerne til rådighed. Vi betaler lejen, og sådan er det.”

Helst sin egen

Tulle har selv prøvet at bestyre et bordel i en kortere periode.

”Det gav alt for meget besvær med alt muligt. Unge piger, der ikke dukkede op til en vagt, fordi de havde tjent kassen dagen før og alt sådan noget. Nej, så foretrækker jeg at være

mig selv. Jeg er næsten aldrig på vagt sammen med andre piger, og jeg klarer mig også uden vagtpiger. Bordelmutter stoler på mig. Hun ved, hun får sine penge.”

Det er næsten fire år siden, Tulle startede som prostitueret, men overvejelserne ligger længere tilbage.

”Sex har altid spillet en stor rolle for mig. Min mor siger nogle gange, at jeg måske skulle have været sexolog. Det er pudsigt, for det er absolut ikke noget, jeg har med hjemmefra. Det har bare været der, og når jeg har haft en kæreste, er det for eksempel mig, der har trukket ham med i swingerklubber. Jeg har heller ikke haft noget imod, at han var sammen med andre. SM dyrkede jeg også dengang, men da var det altid mig, der blev domineret.”

”De ved alle sammen, hvad jeg laver – alle på nær min far. Han vil aldrig kunne forstå det.”

”Nu er jeg alene, og det bliver jeg ved med nogle år endnu. Mænd har altid travlt med at lave om på en, men når jeg stopper i det her job, så er jeg da til en fast partner og gåture og alt det der. Men nu har jeg det godt alene.

Jeg har min familie og gode bekendte. Jeg har da også en ven, der giver mig noget af det, jeg har brug for. De ved alle sammen, hvad jeg laver - alle på nær min far. Han vil aldrig kunne forstå det. Han blander sig for eksempel i samme øjeblik, der er en, der lægger lidt an på mig. Hvis jeg er ude sammen med ham, så skal andre ikke blande sig.”

”Min mor ved, hvad jeg laver. Hun ringede af en eller anden grund altid i arbejdstiden. Jeg kunne ikke blive ved med at forklare, at jeg havde været ved bageren. Så fortalte jeg det. Måske skulle jeg ikke have gjort det. Hun accepterer det, men hun er bekymret for mig, når hun læser om voldtægter og den slags. Mine bekendte synes også, det er i orden. Vi snakker åbent, og jeg har da også haft et par veninder med nogle gange som vagtpiger - også min søster, men det havde hun ikke psyke til.”

Ingen børn

”Børn, det skal jeg ikke have. Jeg holder meget af børn, for eksempel min søsters, men de er også dejlige, når de tager af sted. De kommer på ferie hos mig, men ikke den store mere. Hun er begyndt med kærester

og den slags, men min søster tænker vist lidt i, hvad det kan komme til at betyde, at hendes datter ser op til mig. Hun synes, at alt hvad jeg gør, det er bare det bedste. Det kunne ske, at hun en dag valgte det samme arbejde som mig. Hvis det bliver tilfældet, så vil jeg for det første forlange, at hun skal være gammel nok, og det er efter min mening mere end 21. Jeg var selv 31, da jeg begyndte, og jeg mener, at man skal have noget erfaring. Hvis de ting er på plads, så vil jeg ikke tale hende fra det. Jeg vil give hende nogle gode råd om, hvordan hun skal gribe det an, for der er selvfølgelig mange faldgruber.”

”Selvfølgelig skal man have psyke til at klare det. Det kan være hårdt, og det er klart, at en vagt med mange mænd, der vil underlige ting - det trætter både på den ene og den anden måde. Selvfølgelig er det ikke altid lige sjovt, men pengene betyder også noget. Jeg er selvstændig. Jeg kan holde fri. Jeg kan rejse væk i nogle måneder, hvis jeg har lyst. Jeg synes ikke, jeg har problemer, men jeg er begyndt at gå hos en psykolog. Det handler først og fremmest om at få læstet nogle af de problemer af, som jeg tager med mig hjem. Det kan

være mænd, jeg møder, hvor jeg får ondt af dem og tænker, at bare jeg kunne gøre noget.”

”Det er i det hele taget vigtigt at kunne læsse af til nogen. Jeg kan snakke med min familie og mine bekendte, og så kommer hende fra Kompetencecenter Prostitution. Det er fint, synes jeg. En dag stod hun uden for døren og sagde, at hun gerne ville snakke om sikker sex med mig. Det var jeg da med på. Det er hende, der har fundet ud af det med psykologen. Jeg ved udmærket, at hun gerne vil have mig ud af det her, men hun accepterer også, at det er mig, der bestemmer, og at det er mit valg.”

En fremtid med handicappede

”Vi snakker også fremtid, for selvfølgelig holder jeg op som massøse en dag. Min plan er at stoppe om fem år, når jeg er 40. Så har jeg været med i 10 år, og det må være nok. Drømmen er så at blive en slags handicapsexolog. Der er nemlig mange multihandicappede, der har brug for hjælp på det område. Jeg tager en del ud på institutioner, og det er lige, så de hopper af begejstring, når jeg viser mig. Det har jo spændinger af den slags ligesom alle andre. Hvis det bliver sådan,

at de selv kan bestille en som mig, og uden at blande pædagogerne ind i det, så vil det være masser at lave. Jeg kunne beskæftige 10, tror jeg. Måske vil jeg kunne sætte sådan noget i gang, og så kan jeg selv lave noget andet eller slappe af efter nogle år.”

Natasjas eneste udvej

Prostitution er for Natasja midlet til at overleve og til at få sig en uddannelse. Der er sider ved jobbet, hun holder af – ja, som kan få hende til at føle sig som lidt af en prinsesse. Men det koster dyrt følelsesmæssigt, og hun ville gerne stoppe med det samme, hvis hun kunne finde andre udveje.

Hvis Natasja var et dyr, ville hun være en kat – eller en panter. Stolt og vel også lidt aristokratisk i sit udtryk, elegant og velplejet.

Der er ingen tvivl om, at udseen-det betyder en hel del for hende. Den solbrændte teint, den enkle mørke bluse, korset i halssmykket. Hun er venlig og imødekommende, interesseret og samtidig på vagt. Man fornemmer, hun er agtpågivende,

når øjnenes mørke pupiller gnistrer i hvidt. Så retter hun sig i stolen og trækker sig lidt tilbage. Fingerspidsernes velplejede negle skinner blankt. Det næste øjeblik slapper hun af igen. Skuldrene falder lidt ned. Hun smiler.

De perfekte negle har måske en sammenhæng med dengang, Natasja satsede alt på at tage en uddannelse på halvandet år i manicure. Da var hun ny i Danmark og midt i et integrationsprogram. Hun havde selv fundet uddannelsen og ville have opbakning fra socialforvaltningen til projektet. Men de sagde nej.

”Uddannelsen var ikke statsautoriseret,” som Natasja forklarer det på et dansk, hvor der kun er en skygge af accent, fordi hver eneste stavelse bliver udtalt omhyggeligt.

”De ville have, at jeg skulle på et kursus i oliemaling. De mente, at mit danske ville blive bedre, hvis det udviklede sig gennem kunsten.” Natasja smiler undskyldende og næsten uden spydighed. Tiden har lagt en dæmper på vreden, men det er nemt at forestille sig, hvor rasende, hun blev dengang. Hun mente selv, at hun havde krav på et bedre svar. Derfor tog hun konsekvensen, sagde nej til oliemaleriet og indkasserede til gengæld et kontant stop for al hjælp fra det danske samfund. Det blev den direkte vej til Natasjas debut som prostitueret på et odenseansk bordel. 22 år gammel.

”De ville have, at jeg skulle på et kursus i oliemaling..”

Kærlig opvækst

Det hele begyndte i Hviderusland, hvor Natasja boede de første 19 år af sit liv sammen med sin mor og sine bedsteforældre. Faderen havde hun ingen kontakt til, men hun har heller ikke savnet ham. Det var med hendes egne ord en opvækst fyldt med kærlighed og omsorg.

Som 19-årig afsluttede Natasja gymnasiet med flotte karakterer og

begyndte på jurastudiet. Hun ville gå i moderens fodspor. Hun havde gjort en flot karriere som jurist i det statslige pressecenter.

En kæreste havde Natasja også. Ham havde hun lært at kende, da hun var 16. Han var politisk aktiv, modstander af diktaturet, men følte efterhånden at jorden brændte under ham.

Da Natasja var 19, blev det alvor, og det unge par besluttede at flygte til Danmark. De nåede velbeholdne frem, og efter et halvt års tid i et par asytlejre fik de opholdstilladelse. Pludselig befandt de sig i Odense, i Vollsmose. Nu stod der integration på programmet.

”Vi blev også gift – og skilt,” fortæller Natasja. ”Det var først i Danmark, vi kom til at bo sammen. Han begyndte at drikke vældig meget og var også voldelig. Derfor sagde jeg stop efter et par år.”

Natasja flyttede for sig selv og fortsatte ihærdigt med at integrere sig. Bruddet fra Hviderusland og familien var hårdt, men hun var indstillet på at blive i sit nye land. Integrationsprogrammet forløb også planmæssigt, indtil hun mødte kravet om kurset i oliemaling i stedet for

at følge den uddannelse, hun selv havde valgt. Nu stod hun pludselig uden nogen form for hjælp til at klare dagen og vejen.

Eneste udvej

Da var det, at Natasja kom til at tænke på en bekendt, som på et tidligere tidspunkt havde fortalt, at han boede oven på et bordel. Han var faktisk også en slags altmuligmand på stedet, og han viste beredvilligt Natasja rundt. Han var samtidig mellemmand, da hun indgik en aftale med bordelejereren. Hendes karriere som prostitueret begyndte.

”Det var den eneste udvej. Jeg havde sat mig for at gennemføre uddannelsen, og jeg havde i det hele taget brug for penge til husleje og til at leve for.”

”Og prostitution er da lovligt, selv om det ikke virker sådan. Samfundet er dobbeltmoralsk. Vi bliver behandlet som kriminelle.”

”I banken sagde de til mig, at de ikke ville have med mine penge at gøre.”

Natasja kan fortælle om problemer både med at få bank og revisor. ”I banken sagde de til mig, at de ikke

ville have med mine penge at gøre,” siger hun. ”En revisor var også meget svær at få.”

Hun kunne have valgt at sige, at hun tjente sine penge på alle mulige andre måder.

”Men det er ikke rart med al den løgn,” siger hun alvorligt. Alligevel har hun lært det nu, for hvordan skulle hun ellers finde sig et ordentligt sted at bo. Og hvordan med kammeraterne på den uddannelse, hun håber at komme i gang med?

”Det er noget af det, jeg har svært ved at klare. Andres måde at behandle en på, når de hører, at man er prostitueret.”

Natasjas mor havde også svært ved at forstå det, da datteren fortalte om sin nye arbejdsplads.

”Mor har accepteret det, og jeg har heldigvis et godt og tæt forhold til hende. Det gav hende problemer, da vi flygtede, men hun er stadig i Hviderusland og arbejder også samme sted. Vi snakker tit sammen i telefonen, og jeg håber en dag, hun kan komme på et langt besøg her hos mig.”

”Vi har det godt sammen, selv om hun ikke er glad for, hvad jeg laver. Der er vel ingen mor, der vil bryde sig om, at hendes datter er prostitueret, vel?”

"Der er vel ingen mor, der vil bryde sig om, at hendes datter er prostitueret, vel?"

Som en storfamilie

Den første klinik beskriver Natasja i ubetinget positive vendinger. Der var ordnede forhold, hvor hun aldrig blev presset til mere, end hun ville. Hun kunne sige fra, hvis nogen ville mere, end hun var parat til. En alarmknap i værelserne gjorde, at pigerne altid kunne tilkalde hjælp, hvis der var behov for det.

"Faktisk var det sted næsten som en storfamilie. I huset var der også både sex-shop og sex-bio. Nogle gange afløste jeg i butikken. Så kunne ejeren finde på at komme med aftensmad til mig. Han var en rar mand, og sikke en masse historier han kunne fortælle om alt muligt fra sit liv. Det var også hos ham, jeg oplevede min første danske juleaften."

Efter et par år døde han, og huset lukkede. Ved selve begravelsen mødte Natasja en kvindelig bordelejer, som havde kendt den afdøde. Hun tilbød arbejde, og Natasja sagde ja tak. Hun havde stadig brug for pengene. Uddannelsen skulle gøres færdig.

Hvor der før havde været ordnede forhold, viste det sig imidlertid at der

var andre vilkår det nye sted. Et irritationsmoment var det for eksempel, at den leje på 1.500 kr. som pigerne betalte for en vagt, tilsyneladende forsvandt næsten ubeskåret i bordelejerens lommer.

"Man kunne da forvente et nyt sengetæppe en gang imellem og nye, rene håndklæder. Men når hun endelig købte noget, så virkede det som om, det kom direkte fra en genbrugsbutik."

"Lejen på 1500 kr. pr. vagt forsvandt næsten ubeskåret i bordelejerens lommer."

Værre var det, at Natasja fik mistanke om, at bordelejeren bevidst holdt hende i gæld. Det var for eksempel hende, der passede Natasjas regnskab og kontakten til skattevæsenet. Alligevel endte det med en restskat på 50.000. Så blev Natasjas bil udsat for hærværk, mens den holdt i nærheden af bordellet. Det ene uheld afløste det andet, og Natasja følte, at hun blev tvunget til at fortsætte med arbejdet som prostitueret. Langsomt mistede hun tilliden til bordelejeren og flyttede på et tidspunkt til Jylland, hvor hun fandt en ny arbejdsgiver.

Et års frihed

I dag har Natasja arbejdet uafbrudt i seks år som prostitueret bortset fra en pause på ca. et år.

Pausen skyldtes et intermezzo, hvor hun levede sammen med en mand, der var noget helt særligt.

”Jeg har kun været på escort to gange. Den ene gang var en dårlig oplevelse, den anden var rigtig god. Næste dag kom kunden til klinikken og købte mig for hele dagen. Snart efter flyttede vi sammen.”

Natasja smiler ved tanken og mindes en dejlig tid. Hun nød friheden og legede også for alvor med tanken om at tage en uddannelse i markedsføring. Hun søgte ind, men fik afslag. På det punkt kunne hun imidlertid få en ny chance næste år. Værre var det, at partneren viste sig at være alkoholiker af første grad.

”Han kunne være sanseløst beruset nogle gange. Andre gange havnede han i en dyb depression. Så vågnede han om morgenen og var nærmest bevidstløs. Det var tæt på, at jeg fungerede som hans sygeplejerske.”

Hun har stadig kontakt med ham, men for et års tid siden opgav hun forholdet og flyttede væk. Hun gik tilbage i prostitution og har fore-

løbig sat uddannelsesplanerne på stand by. En af årsagerne er, at hun har haft store problemer med at finde et godt sted at bo, i hvert fald noget blivende og under ordnede forhold. Heldigvis er det omsider lykkedes for hende.

Planen om et almindeligt borgerligt liv med mand, børn, uddannelse og arbejde er intakt. Når hun ikke bare springer ud i et arbejde som ufaglært, skyldes det ikke mindst pengene.

”Men jeg kan leve for få penge,” siger hun. Når hun viger tilbage for et jobskifte, skyldes det også, at hun er fortrolig med arbejdet som prostitueret. Hun kender spillereglerne, er tryk ved sine opgaver, og hun ved, at hun er dygtig.

Adrenalin og påskønnelse

”Det har også noget at gøre med, at jeg kan lide det kick, jeg får, når en ny kunde er ved døren. Jeg kan mærke adrenalinen, og jeg kan lide at gøre mit arbejde, så kunden bliver tilfreds. Mange mænd er smadernervøse og er bange for, hvad der skal ske. Jeg får dem til at falde til ro, snakker med dem, vi aftaler, hvad vi skal, og jeg sørger godt for dem.”

"Jeg får dem til at falde til ro, snakker med dem, vi aftaler, hvad vi skal, og jeg sørger godt for dem."

"Jeg kan se, at nogle af dem kommer til os, fordi de har svært ved at finde en kæreste. Andre kommer, fordi det er uforpligtende. De kunne også gå i byen, finde en pige og bilde hende noget ind, hvis det er sex, de er ude efter. Her betaler de bare. Der er rene linjer."

"Jeg føler også, at mændene respekterer mig, og jeg vil under ingen omstændigheder udnyttes. Er en mand overlegen og arrogant, smider jeg ham ud. Jeg skal nok bestemme, hvad der skal foregå. Hvis det er SM, er det for eksempel mig, der dominerer, aldrig omvendt – i hvert fald ikke når det er arbejde."

"Noget af det, jeg også kan lide ved jobbet, er at blive bekræftet, at få ros og påskønnelse. Nogle gange følger jeg mig faktisk som en prinsesse. Det er sådan noget, jeg vil savne i et almindeligt arbejde."

Facit er alligevel, at Natasja gerne kvitter arbejdet på bordellet den dag i morgen. Hun føler, hun har forandret sig. Hun er blevet hårdere og har sværere ved at fatte tillid til andre

mennesker. Mænd har skuffet hende mange gange. Hun har haft kærester, hvor det er gået godt en tid, men det holder ikke i længden.

"Nogle har været mine kunder, andre har jeg mødt andre steder. Så venter jeg med at fortælle om mit arbejde. Når de får det at vide, siger de måske, at det er i orden, men så begynder de at bruge af mine penge. Til sidst ender det skidt, og så siger de altid, at det er fordi, jeg er prostitueret."

Uddannelse er målet

Natasja ville kunne gå på revalidering for at være sikret en indtægt, mens hun gennemfører den uddannelse, hun drømmer om. Forudsætningen er, at hun har kontakt med myndighederne, og at de indvilger. Historien om en kollega, der forsøgte den udvej, men blev præsenteret for en kæmpe regning fra skattevæsenet, skræmmer.

"Når prostituerede vil ud af det, så burde de få en slags frit lejde."

"Når prostituerede vil ud af det, så burde de få en slags frit lejde, mener Natasja. – Jeg synes, vi har haft det slemt nok, og at vi ikke skal straffes yderligere."

Ved Kompetencecenter Prostitution mellemkomst fik hun på et tidspunkt bevilget en psykolog, men efter en række samtaler sagde psykologen fra. Hun mente ikke, at hun kunne komme ind til Natasja.

Sonderingerne til kommunen om revalidering fortsætter gennem Kompetencecenter Prostitution, men indtil videre regner Natasja med, at det bliver prostitutionen, der skal betale for uddannelsen. Der skal jo samtidig være til huslejen i den nye og bedre lejlighed, som hun endelig har få lovnin g på.

Efter endt uddannelse venter forhåbentlig fast og godt arbejde, og så kan det være, at drømmen om et rigtigt familieliv endelig kan blive virkelighed.

To om et job

Lone og Gitte arbejder på samme bordel. Den ene tager sig af administrative opgaver, mens den anden betjener mændene. Endnu en person i arbejdsfællesskabet er Lones mor.

Lone og Gitte har meget til fælles. De sætter for eksempel en ære i at kunne være sig selv bekendt i alt, hvad de gør. De er kristne begge to, og de mener måske mere med det end så mange andre.

Lone er enlig mor. Hun har to døtre. Den store er netop kommet hjem fra efterskole. Hun er aktiv i kristent ungdomsarbejde, som hendes mor var det engang. Den yngste har gennem de sidste tre år boet hos sin far, men er hos mor hver 14. dag.

Børnene betyder uendelig meget for Lone. De skal have en bedre barndom,

end den hun selv har kendt. Det var hårde år med en hårdt arbejdende mor og en alkoholiseret far. Så fulgte en vild teenage-tid, hvor hun blev gravid første gang som 17-årig. Mødet med arbejdsmarkedet var for hårdt for en skrøbelig ryg, og Lone måtte opgive almindeligt arbejde.

Hun er et venligt menneske med et imødekommende væsen. Hun har nemt ved at snakke med folk og kan sagtens finde ud af at sige til og fra.

Lone er glad for Gitte, selv om de to også er forskellige. I Lones øjne er Gitte altid smilende og glad. Hun er kærlig og varm og serviceminded, og så er det karakteristisk for hende, at hun ikke er bange for sin egen seksualitet. Hun vil gøre meget for den mand, der behandler hende ordentligt. Når hun møder mænd, der ikke

forstår det, er Gitte med Lones ord i stand til at tage dem i hoved og røv og smide dem ud ad døren.

Også på det punkt ligner de to hinanden en hel del. Det er nu heller ikke så overraskende, for de to er en og samme person - og så alligevel ikke!

"Jeg kan vende sådan her!" siger Lone og viser med et fingerknips, hvordan hun på bordellet forvandler sig til Gitte - glædespigen.

Et usædvanligt fællesskab

Lone er 34 år. Det er fem år siden, hun lærte Gitte at kende. Først var hun bestyrtet bare ved tanken om at skulle betjene mænd på den måde. Samtidig var hun fristet af tanken om at komme hurtigt af med sin gæld. Hun sprang ud i det, og det varede heller ikke længe, før hun betroede sin mor, hvad hun havde gang i. Moderen græd og var nærmest utrøstelig.

I dag arbejder de to sammen. Ja - de driver et bordel i fællesskab og tager sig ikke bare af de administrative opgaver, men klarer også en pæn del af klinikkens vagter på lige fod med de andre massører.

Umiddelbart er der meget, der er svært at forstå, men fortællingen om,

hvor Lone - og hendes mor - er havnet i dag, begynder for lang tid siden og er på mange måder usædvanlig.

Da Lone var barn, arbejdede hendes mor på treholds-skift. Som Lone husker det, var moderen ofte væk, sov eller var træt. Faderen drak tæt og var nærmest ikke eksisterende i den lille piges verden.

Hun havde en storesøster og en storebror. Storesøsteren var fire år ældre, og dengang var det nærmest som en generationskløft. Storebroderen var som 13-14-årig godt i gang med en kriminel løbebane, og så gav han Lone det største ar på sjælen, som hun nogensinde har fået. Han misbrugte sin syvårige lillesøster, og siden viste det sig, at han også 'pillede' ved to andre piger, som Lone beskriver det. Hende truede han med at slå ihjel, hvis hun sladrede. Han satte oven i købet magt bag ordene ved at gribe hende om halsen og holde hende ud over en trappeskakt i 3. sals højde.

Den behandling fortalte hun sin mor om, og storebroderen blev anbragt uden for hjemmet. Det seksuelle misbrug kom først frem i lyset flere år efter, og da afviste familien i første omgang, at det kunne passe.

”Søskendeleg,” kaldte Lones far det.

”Har du måske leget med dine søskende ved at stikke et stift lem op i en pige på syv år?” svarede Lone rasende.

”Søskendeleg kaldte Lones far det.”

”Det er overhovedet ikke det, vi taler om,” lød svaret.

”Og så tænker man vel sit,” siger Lone og trækker vejret dybt.

Turbulente ungdomsår

Skolen blev forsømt, så det ville noget. I ottende klasse forsøgte Lone på eget initiativ et skoleskift, men den nye klasse fungerede ikke godt. Hun droppede ud, og det så grundigt at hun ikke kunne gå op i alle fag efter afslutningen af 9. skoleår.

”Men jeg skulle jo have en eksamen, så jeg ville på efterskole. En kristen efterskole, for kristendommen har altid betydet meget for mig.”

Efter et par måneder fik hun imidlertid et sammenbrud.

”Jeg kunne ikke magte al den frihed. Derhjemme var jeg blevet vant til, at min far altid skældte og råbte og gav mig straf for det ene og det andet.”

Efter tre uger var hun ovenpå igen, og hun fik et formidabelt efterskoleår. Bagefter fik hun fabriksarbejde og samtidig smag for et heftigt byliv torsdag, fredag og lørdag.

Arbejdslivet fik en brat afslutning, efter at Lones lunger klappede samme af flere gange. ”En familieskavank,” kalder hun det. Sygeperioden blev så lang, at konsekvensen blev en fyreseddel. Nu fik nattelivet en ekstra tand, indtil hun pludselig en dag fandt sig selv som gravid. Da var hun 17 år.

”Alle rådede mig til abort, men det kunne der overhovedet ikke være tale om.”

”Alle rådede mig til abort, og barnets far forlangte det, men det kunne der overhovedet ikke være tale om. Han skred, og jeg droppede det vilde liv nærmest fra den ene dag til den anden. Nu ville jeg tage mig af mit barn.”

De næste 10-11 år blev meget urolige for Lone. Hun mødte en fyr på 21, som hun flyttede sammen med. Det tegnede til kernefamilie. Sammen fik de et barn. Lones datter nummer to, men ansvaret blev for stort for fyren.

Senere mødte hun sin ældste datters far. Stabilt var forholdet absolut ikke, og efter nogle år var hun alene igen.

”Han vandt forældremyndigheden i en retssag, hvor hans advokat i den grad svinede mig til, og hvor min advokat intet gjorde,” forklarer hun. Senere, da datteren blev gammel nok til at vælge selv, kom hun tilbage til sin mor, men lige efter bruddet var Lone rigtig langt nede. Oven i købet stod hun med en stor gæld, intet arbejde, ingenting!

Ind i faget

”Så var det, at jeg snakkede med en veninde, der var prostitueret. Hun forslog, at jeg gik ind i branchen.”

Lone afslog og kunne i første omgang slet ikke forestille sig tanken.

”Jamen tænk da på alle de partnere, du har haft. Og du kan jo godt lide sex, ikke? Hvorfor så ikke tjene penge på det?” spurgte veninden.

Lone sagde ja til at arbejde som vagtpige, men det var der ikke brug for. En job som massøse var til gengæld ledigt, og hun sagde ja til at gøre forsøget på betingelse af, at veninden stod stand by, hvis det ikke gik.

”Jeg tog for første gang nogensinde mine piger med på McDonald og i Bilka.”

”Mit hjerte galopperede helt vildt,” husker Lone. ”Men manden var flink, og det gik godt.”

I det hele taget var vagten en succes, og Lone var begejstret over at kunne tage hjem med 3000 på lommen.

”Jeg tog for første gang nogensinde mine piger med på McDonald og i Bilka. Det var helt fantastisk!”

Lone vænnede sig hurtigt til jobbet som prostitueret, ikke mindst fordi hun fandt ind til den professionelle tilgang til arbejdet, hendes Gitte.

”Det er faktisk ikke mig, der er på arbejde,” forklarer Lone.

Gitte holder af at give mændene det, de efterspørger og betaler for. Hun har sine klare grænser, og når de bliver overholdt, yder hun al den service, der kan forlanges.

”Tungekys nægter jeg for eksempel at være med til. Jeg har bare ikke lyst til at snave med syv forskellige mænd i løbet af en dag.”

Gitte - eller Lone - gør det, hun kan stå inde for. Over for sig selv, sin partner og kunden.

”Mændene skal opleve, at de får det, de betaler for, uanset om det er pensi-

onisten, der sparer sammen til et lille put hver måned, eller håndværkeren, der skal have det dyre. Det er de faste og tilfredse kunder, vi lever af.”

”De skal opleve, de får det, de betaler for. Uanset om det er pensionisten eller håndværkeren, der skal have det dyre.”

De fleste er gift

”Fire ud af fem er gifte mænd, der enten ikke kan få konen med til det lidt specielle, eller som slet ikke kan få hende med til noget. Det er mine klienter, faktisk ligesom dengang, jeg arbejdede som social- og sundhedshjælper. Det var også meget private ydelser, og jeg havde en del med nøgne mennesker at gøre, men det var professionelt. Sådan er det også med mændene, der kommer på bordellet.”

”Det er mine klienter, faktisk som dengang, jeg arbejdede som social- og sundhedshjælper.”

Egentlig var det Lones plan at arbejde nøjagtig så længe, som det tog at afvikle gælden. I løbet af et år var det lykkedes. I mellemtiden havde hun også mødt en ny mand, og han ac-

cepterede hendes arbejde. Han havde gæld med sig ind i forholdet, så Lone besluttede at tage et år mere.

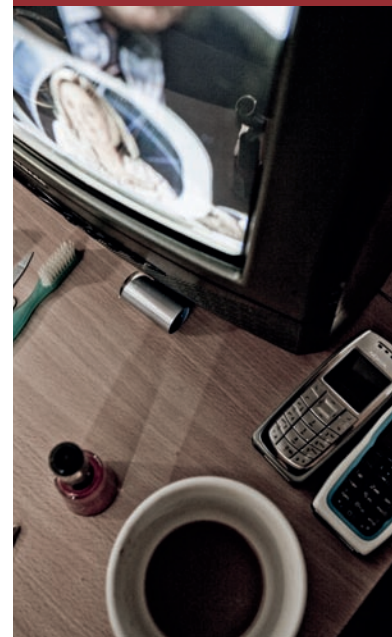
En periode forsøgte hun sig som vagtpige, men det var ensbetydende med en betydelig lønnedgang. Hun endte da også med at gå tilbage til jobbet, først og fremmest fordi hun fik brug for pengene, efter at parforholdet gik op i skænderier og endte med et brud. Det var simpelthen svært at klare sig økonomisk, og når hun samtidig havde det ok med jobbet, var valget ikke svært.

Det værste er efter Lones mening, at nogle bordelejere driver rovdrift på pigerne.

”Der er elendige forhold nogle steder. Beskidte håndklæder og gulvtæpper, der er så fyldt med sperm, at skoene hænger fast.”

Den side af sagen, sammen med en drøm om at specialisere sig i at arbejde med handicappede, førte til, at Lone og en kollega på et tidspunkt selv startede en klinik. Det med de handicappede holdt imidlertid ikke.

”Vi måtte ikke annoncere over for de handicappede, og vi måtte ikke ringe til institutionerne. Så det kunne ikke lade sig gøre. Derfor sprang

min kollega fra, og jeg stod tilbage med klinikken, eller faktisk var det min mor, der ejede den.”

Som datter, så mor

Lones mor var begyndt i branchen som vagtpige. Hun tog først for alvor springet, efter at hun oplevede, hvordan en jævnaldrende kvinde tjente et femcifret beløb på en enkelt vagt.

”Så valgte mor også at blive prostitueret,” forklarer Lone. ”Da hun fortalte mig det, blev jeg først chokeret, men igen - hun er jo voksen og bestemmer over sig selv. Sådan sagde jeg jo selv, da jeg begyndte.”

”Det var mor, der satte penge i den nye klinik. Hun fik nogle penge udbetalt, da hun gik på pension. Da min kollega trak sig ud, slog vi os sammen, og nu driver vi klinikken i fællesskab.”

”Klinikken er, som vi gerne vil have den skal være - lys og venlig, pæn og ordentlig. Vi stiller krav til vores piger. De skal være stoffri, og vi tolererer ikke alkohol. Hvad sex angår, er alt tilladt på nær samleje uden kondom.”

Lones grundindstilling er, at prostitution egentlig er en fantastisk opfindelse, som mange har brug for, og som andre gerne vil tage sig af.

Organisation

Kompetencecenter Prostitution er et nationalt center med hovedadresse i København og med afdelinger i København, Odense og Århus.

Team Øst dækker Region Hovedstaden.

Team Midt dækker Region Sjælland og Region Syddanmark.

Team Vest tager sig af Region Midt og Region Nordjylland.

Kompetencecenter Prostitution blev etableret i 2005 som en enhed under VFC Socialt Udsatte. Projektperioden var fastsat til 2005-8. Siden er kompetencecentret overgået til at være en permanent foranstaltning.

I 2007 blev de statslige videncentre fusioneret med Servicestyrelsen og Kompetencecenter Prostitution blev en del af Servicestyrelsens Udsatteenhed.

”Men ingen bør være tvunget til at sælge sin krop,” understreger hun. ”Man skal ikke være tvunget til det, hverken fordi nogen forlanger det, eller fordi man er nødt til det.”

Helst en løncheck hver måned

Står det til Lone selv, vil hun gerne stoppe som prostitueret, men måske fortsætte som bordelejer. Helst vil hun have en løncheck hver måned som alle andre og meget gerne fra et flexjob af en slags. Så længe det ikke kan lade sig gøre, så fortsætter hun.

Og rækker accepten af jobbet også så langt, at hvis den største datter en dag vælger, at hun vil følge mor og mormors eksempel, så er det ok?

Lone tøver længe.

”Mange ved, vi har et bordel, men de tror, jeg er vagtpige.”

”Jeg ville jo forsøge at tale hende fra det. Jeg synes, jobbet er i orden, men det er hårdt, først og fremmest, fordi det ikke er accepteret. Jeg kan ikke sige til nogen, at jeg er massøse. Mine børn ved det for eksempel ikke. Mange er klar over, at vi har et bordel, men de tror, jeg er vagtpige.”

Og den kristne grundholdning - hvad med den?

”Jeg er overbevist kristen, absolut. Det er der ikke noget problem i. I Bibelen står der da også ”Smid ikke din sæd på jorden, men hellere i en skøges skød.”

Marias kamp

For Maria har det altid været en kamp at overleve - en kamp, der først og fremmest går ud på at stole på sig selv og at klare sig selv. Men da hun mødte voldsom modstand fra mennesker omkring hende, var hun bukket under, hvis ikke hun havde fået hjælp.

"Hvis jeg vandt en million, ha!" Marias øjne tindrer. Hun læner sig tilbage og griner højt, slår hænderne sammen, og man fornemmer, at hun har lyst til at kaste sig ud i overstadig dans bare ved tanken.

"En million! Så mange penge har jeg aldrig set!" Hun ryster på hovedet. "Hvis jeg havde en million, så ville jeg holde dem fast, passe på dem. Jeg ville også reparere mit hus, og så ville jeg gå i skole for at lære at læse og skrive."

Hun sukker dybt. Millionen er en drøm, men på et tidspunkt var den mere end det. Maria fik tilbudt en million for sit hus, hvis bare hun ville flytte. Det var evangelisterne, en kristen sekt, der havde slået sig ned i landsbyen, og som absolut ikke brød sig om at have et bordel i nærheden.

"De kom til mig, to damer, og spurgte, hvem der ejede huset. Jeg svarede, at jeg ikke vidste det. Så spurgte de ham, jeg havde købt huset af, og han fortalte dem, at huset var mit. Så kom de tilbage, og de sagde, at de ville købe det."

"Jeg sagde nej, men til sidst sagde de, at de ville give mig en million. Jeg troede dem ikke, og de begyndte at komme her for at synge."

"Jeg troede dem ikke, og de begyndte at komme her for at synge."

Aften efter aften mødte 10-20-30 mennesker op ved det lille forsagte landarbejderhus. De stod ude ved landevejen, tæt op mod husets gavl. Herfra kunne de se direkte ind i stuen, hvor Maria sad. De mange mennesker sang religiøse sange, og når de fik et glimt af hende, hujede de og nogle råbte: "Sælg dit hus, Maria!"

"Det råbte de også, når jeg gik tur med hunden, og når jeg var henne i butikken for at handle. Jeg forstod det slet ikke, og jeg fik det så skidt. Der er mange danskere, der har været i Uganda for at arbejde og for at bo der. Der er da aldrig folk fra Uganda, der generer dem og forlanger, at de skal flytte. Det ved jeg. Folk fra Uganda står ikke uden for danskernes huse og synger for at genere dem."

Maria ryster på hovedet. Hun bliver stadig fortvivlet, når hun tænker på de måneder, hvor evangelisterne plagede livet af hende.

Tre ud af tretten

Hun kommer fra et fattigt landdistrikt tæt på grænsen til Rwanda. Hun er nummer tre i en søskeneflok på tretten, hvoraf de tre er

døde. Faderen er død, moderen lever stadig. Hun er gammel og syg, men Maria sørger for medicin til hende.

Maria fortæller gerne om sit liv på et dansk, som hun efter en stædig indsats er blevet helt god til. Hun taler uganda, swahili og andre afrikanske sprog. Engelsk går også fint. Dansk har hun stort set lært sig selv. Hun gik ganske vist på sprogskole, men det er vanskeligt at få noget ud af det, når man hverken kan læse eller skrive, forklarer hun. Bedst gik det faktisk, da nogle bekendtes børn hjalp hende med gloserne. De fik 100 kr. om ugen for deres ihærdige anstrengelser med at lære hende danske ord.

Maria blev født for 49 år siden, selv om passet fortæller, at hun er 52.

"Det skrev de, da jeg skulle rejse ud af Uganda," siger hun hovedrystende.

Hun kom til Danmark for 16 år siden for at besøge en dansk mand, som hun havde lært at kende i Uganda. Dengang var hun 'business woman', som hun forklarer. Hun boede i Kampala og rejste med jævne mellemrum til Kenya for at indkøbe klæde til videre salg.

Marias opholdstilladelse i Danmark var på tre måneder. Hun og den danske mand blev gift efter to. Det var

ikke nogen svær beslutning, for hun kendte ham udmærket fra Uganda, mente hun. Alligevel blev de skilt efter få år.

”Han var alkoholiker,” siger hun og trækker resigneret på skulderne.

Svært ikke at kunne læse

En slags jobtræning kom Maria også i, da hun endnu var ny i Danmark. Engang skulle hun prøve et rengøringsjob. Det gik også udmærket, men da hun blev bedt om at læse en instruktion, måtte hun fortælle, at hun ikke kunne læse. Og så kunne hun heller ikke klare jobbet.

”Jeg græd og græd,” fortæller hun og tørrer de tårer bort, der løber ned ad kinden bare ved tanken. Det ikke at kunne læse eller skrive er et stort problem for hende - et handicap, kalder hun det. Men tallene kender hun, og i pengesager er hun stærk.

Rengøringsjobbet kunne ikke blive til noget, men Maria vidste råd. En veninde var massøse, og hun satte Maria ind i, hvordan hun skulle gribe jobbet an. Det sværeste var næsten annoncen i Ekstrabladet, for hvad gør man, når man ikke er god til dansk og heller ikke kan skrive?

”Det sværeste var næsten annoncen, for hvad gør man, når man ikke er god til dansk og heller ikke kan skrive?”

”Jeg ringede til dem og snakkede med en dame. Jeg sagde, at jeg var handicappet, og at jeg skulle have en annonce. Hun var meget sød. Jeg fortalte, hvad jeg ville have, der skulle stå i annoncen, og så skrev hun det.”

Og sådan er det på en måde blevet ved. Cirka hver tredje måned mener Maria, at hun skal have ændret i sin annonce. Så får hun en bekendt, der kan skrive, til at forfatte en ny tekst.

”Der må gerne ske noget. Mændene skal se, at her er noget nyt at komme efter.”

Altid åbent

Nogle er stamkunder, andre er strejfkunder. På gode dage har Maria måske besøg af fem, andre dage er der væsentligt længere mellem besøgene. Åbningstider har hun ingen af, eller rettere sagt: Der er altid åbent i Marias bordel, 24 timer i døgnet, syv dage om ugen.

En meget sjælden ferie bliver der tid til. Tre gange på 16 år har hun for eksempel været hjemme i Uganda. Forskellige ærinder har hun også fra tid

til anden, men ellers er hun altid på arbejde. Hun er det så eftertrykkeligt, at hun faktisk aldrig går i seng for at sove. I stedet ligger hun og blunder på sofaen hele tiden parat til at reagere på dørklokken.

”Og mændene får altid en god betjening,” understreger hun.

Også på det punkt, slår Marias respekt for penge tydeligt igennem. ”De betaler mange penge, og nogle gange bliver de hurtigt færdig. Så spørger jeg, om de vil have kaffe, en sodavand eller en øl. Så snakker vi og hygger os lidt. Så får de måske lyst igen, og det skal de have lov til.”

”Hvis det er dyrt, så kommer kunderne ikke.”

En overgang reklamerede Maria endda med to udløsninger for samme pris, men ellers har hun ikke til sinds at kaste sig ud i konkurrence med sine kolleger.

”Hvis det er for dyrt, så kommer kunderne ikke. Hvis det er for billigt, så bliver de andre vrede.”

Orden i sagerne

De første tre år arbejdede hun i sit hus ved Viborg. Så var det, hun købte

huset i landsbyen, og de sidste 13 år har det været arbejdsstedet.

Når man nærmer sig hendes hus, springer et skilt med en pil, et husnummer og et stort P-tegn i øjnene. Det er her, kunderne skal køre ind.

”Jeg forklarede kommunen, at jeg ville starte et bordel. De så på grunden, og de sagde, at jeg skulle lægge indkørslen om. Der var fare for trafikuheld, hvis kunderne skulle køre ind direkte fra landevejen. Nu kører de ind bagom huset.”

Kontakten til myndighederne indebærer naturligvis også, at Maria betaler skat og moms og alt, hvad der hører til.

”Og jeg har aldrig fået penge fra det danske samfund,” erklærer hun stolt.

Der skal være orden i det. Det ser man også på huset, der åbenbart nærmest var nedrivningstruet, da Maria købte det.

”Det regnede ind, og sneen kom ind alle vegne, men nu er det sat godt i stand.”

Istandsættelsen ses mest i den del af huset, hvor hun tager sig af kunderne. Der er rummet med den store dobbeltseng, spejle og dæmpet belysning. Og badeværelset med et imponerende spabad, hvor kunderne indimellem bliver inviteret med.

Æren for renoveringen af huset giver Maria sin kæreste.

”Han har arbejdet så meget og har lavet alt sammen. Han er en god mand, og jeg elsker ham.”

Det er jo arbejde

”Sidste år var en dame ude efter min kæreste. Hun troede, han havde penge, og jeg blev så vred, så vred - og så ked af det,” fortæller Maria, pludselig ophidset

Hun måtte endda på sygehuset, fordi hun blev så fortvivlet, at hun blev syg af det. Da hun så kæresten igen, overfaldt hun ham nærmest og slog og slog. Hun viser, hvordan hun lod hænder og arme hamrer på hans skuldre og bryst.

”Jeg var så ked af det. Men de gik ikke i seng sammen!”

Netop det ville hun have haft svært ved at acceptere, selv om hun jo forventer, at kæresten skal leve med, at hun har med flere mænd at gøre hver eneste dag.

”Men det er jo arbejde, og det er noget helt andet.”

Faktisk har kæresten det ikke så godt med Marias arbejde, men hun kan slet ikke se, hvordan hun skal klare sig uden.

”Hans løn kan ikke både betale for mig og for den hjælp, jeg giver til min mor i Uganda. Hun har brug for medicin, for hun er meget syg, og min familie har altid været fattige. Jeg har en bror i England, men han tænker kun på sig selv. Og min søster - hun har selv tretten børn.”

”Jeg har også en datter i Uganda, som jeg fik med en mand, jeg kom sammen med, men vi var ikke gift. Hun var otte år, da jeg rejste, og det er min mor, der har taget sig af hende i alle de år. Inden længe bliver min datter færdig som nurse - til næste år, så besøger jeg hende. Hver måned lægger jeg 500 kr. til side til rejsen.”

Marias sparebøsser

Men om tre år er det måske tiden for Maria at stoppe. Det er i hvert fald planen lige nu. Og så vil hun flytte sammen med kæresten.

Men hvad så med de to huse, som hun ejer, skal de sælges?

”Nej. Nej, de skal ikke sælges. Dem har jeg stadig brug for.”

Hun leder efter ordene for at forklare. Så lyser hun op i et smil. ”Husene er mine sparebøsser, det er det, de er!”

”Husene er mine sparebøsser.”

Netop derfor havde evangelisterne også fat i et meget ømt punkt, da de ville købe Maria ud af landsbyen. Hun var en svær forhandler, og på trods af salmesang, chikanerier og demonstrationer skulle der en million til, før hun lod sig lokke til egentlige forhandlinger.

”En million er mange penge. Derfor mødtes jeg med dem, men da jeg skulle skrive under, forlangte de også, at jeg skulle skrive under på, at jeg ville stoppe med bordel, og at jeg skulle passe deres børn. Jeg ville sælge huset for en million, men hvorfor det andet? Det er mit arbejde, og jeg kan ikke passe deres børn. Jeg sagde nej.”

Maria stod fast, men bag facaden var hun tæt på et sammenbrud. Dag efter dag stod evangelisterne udenfor og sang og råbte. Kunder kom der kun få af i den periode, men det værste var, at hun aldrig havde ro.

”Jeg skulle skrive under på, at jeg ville stoppe med mit bordel, og at jeg skulle passe deres børn.”

”Jeg ringede til min veninde og bad hende om at komme og hjælpe. Hun kom og vi ville spise tidligt, inden de kom og sang, men de var der allerede

kl. tre om eftermiddagen. Jeg ringede også til min kæreste og til mine venner. Vi ringede til en advokat og til politiet. De var her også - politiet, men de kunne ikke gøre noget, fordi de mennesker stod uden for min grund og sang.”

”Det var frygteligt. Lige derude!” Hun peger ud af stuevinduet og holder så hånden for øjnene med en fortvivlet gestus. ”Måske kommer de igen?”

Moddemonstrationer

Maria kunne kun forskanse sig i sit hus, og det var netop, hvad hun gjorde. Ud mod vejen rejste kæresten et hegn, der skærmede Maria mod demonstranternes blikke.

Det hjalp lidt, men en løsning på problemet viste sig først, da andre beboere i landsbyen blev trætte af demonstrationerne. De tog initiativ til moddemonstrationer, både fordi de kunne lide Maria og syntes, at hun skulle have lov at være der, og så fordi de ikke ville finde sig i, at evangelisterne opkøbte flere huse. Konsekvensen kunne blive, at det lille landsbysamfund blev umuligt at være i for andre end sektens medlemmer, mente de. I en kort periode var Maria og landsbyen godt pressestof i ind- og udland.

Så greb evangelisternes præst ind og bad sine trosfæller om at stoppe demonstrationerne.

Sangen hørte op uden for Marias hus. Hverdagen kom tilbage.

”Der kom så mange blomster til mig, fra mennesker, jeg slet ikke kender, og de mennesker jeg mødte, når jeg gik tur, de sagde ’Du skal blive Maria’.”

Frem fra en skuffe henter hun en stak presseudklip fra de dage, da hun var midtpunkt i striden mellem landsbyboerne og evangelisterne.

På væggen hænger en kopi af et brev, som hun fik i den lokale avis. Egentlig ville hun indrykke en annonce for at sige tak, men på avisen var de flinke og valgte at trykke brevet som et gratis læserbrev.

”På avisen var de flinke og valgte at trykke brevet som et gratis læserbrev.”

Med pennen ført af en af sine venner skrev Maria: *”Det er uoverkommeligt for mig at takke hver enkelt af de gode mennesker, der gav mig stor opbakning i en meget svær tid, som var psykisk belastende og nær havde fået mig til at bukke under. Derfor vil jeg gerne rette en varm og velment, dybfølt tak for godhed, venlighed, sympati*

og støtte. Jeg har haft det dårligt, men nu føler jeg, at det så småt går den rigtige vej. Nu håber jeg inderligt, at jeg må få nogle gode år i fred, fordragelighed og harmoni. Gud velsigne jer alle!”

”Der var så mange gode mennesker, der hjalp mig, men hvorfor generede evangelisterne mig? Jeg har aldrig gjort dem noget.”

Hun ryster på hovedet og trækker vejret dybt. Frygten ligger stadig og lurer.

Den næste kunde

Dørklokken lyder. Maria går hen og trækker døren til ud mod vinduet og gårdspladsen, hvor en kunde venter ved indgangen til bordellet. Hun smider housecoaten, t-shirten og de varme ankelstrømper, som hun har haft på i ventetiden. Tilbage står en frodig kvinde på vej til sit arbejde; sort lingeri, makeup og bordeauxrøde læber. Et par hurtige fingre løber gennem håret. Så er hun klar.

DANSK KVINDE

Ekstra Bladet
TOR - HVOR ANDRE...
På arbejdspladsen
Reme
hastefindlag

HUSH
Selmark

Jeg ville bare være den bedste

Marie stak af hjemmefra. At være sin mors mor var uudholdeligt, og en dag ringede hun på døren hos sin biologiske far i København. Efter ganske få uger besluttede hun sig for at begynde som pige.

Marie havde ikke været i København ret længe, før hun begyndte at arbejde på klinik. Hun ville have lejlighed, bil og råd til at shoppe løs. Hun og en veninde havde længe talt om, hvor mange penge, de kunne skrabe sammen, hvis de fik arbejde som piger, som det hedder i branchen.

Klinikkerne åbnede beredvilligt deres døre for den yndige 19-årige, kunderne strømmede ind, og pengene fandt den direkte vej til fede indkøb, oplevelser og et liv

med det rigtige tøj, de smukkeste smykker og den dyreste make-up.

Marie rører rundt i cafe latte koppen i sin lyse, lækre lejlighed, der er som hevet ud af et boligkatalog. Cremefarvet sofa, sorte spisebordsstole af læder, cremefarvede stearinlys, der blafrer i vindueskarmen og på det kridhvide spisebord.

Men hvor bor sjælen og Marie selv? På enkelte fotos sammen med sin allerbedste og dejligste veninde Helle, hvis navn hun nævner med blød stemme. Ved siden af hænger billeder af en hund med sørgmodige øjne, af et par fyre i feststemning og et enkelt af Marie alene. De er sort-hvide og hænger, som om hvert eneste er sat op med vaterpas.

Hun er sirlig, smuk og sart, som hun sidder der stilfærdigt og rører.

Makeuppen er gennemført.

I en anden tidsalder, for næsten et helt liv siden, legede hun med en pjusket strikket nisse og udfordrede drengene i disciplinen 'krig' ude på landet, hvor hun voksede op.

De nøgne piger

Maries søster boede også i København og iagttog med slet skjult misundelse og beundring Maries liv i luksus. De begyndte at arbejde sammen; deltog i trekanter og firkanter og optrådte som lækre søstre i billedfeatures og på web-cams, hvor kunderne via mikrofonen kunne aflevere deres lyster verbalt og siden nå i mål kyndigt assisteret af de onanerende kvinder på computer-skærmen.

"Vores samarbejde gik bare ikke i længden, og det var det økonomiske, der blev et problem. Jeg syntes, hun brugte for mange af vores fælles penge."

"Jeg levede et vildt liv i København. Fik masser af specielle opgaver af bordelmutter, fordi jeg var så ung. Det var fedt med de vilde fester og stjerne restauranter med både kendte og rige. Sådan nogle netter, hvor vi bare festede løs. Jeg

kunne tjene 10 - 15.000 sådan en aften - og så var der ikke engang meget sex, når vi først nåede ud på de små timer."

"Jeg kunne tjene 10-15.000 sådan en aften - og så var der ikke engang meget sex, når vi nåede ud på de små timer."

Marie har også været hyret til sexmesser, hvor hun uden en trevl travede messehallerne tynde og delte flyers ud for sin klinik.

"Det er de nøgne piger, messegæsterne kommer for at se, så der er man virkelig i centrum."

Fra den 21-årige strømmer hundrede års erfaring. Øjnene er alvorlige og udtryksfulde. På en gang er hun åben og tilbageholdende. Afventende.

"Det blev hele mit liv - der omkring 18-19 års alderen. Jeg ville være god i branchen, nøjagtig som man gerne vil være god til at være håndværker eller sanger. Og som jeg ser det, er det et spil, man spiller; en rolle, man er i. Det bliver rutine, ganske enkelt - også at give den lidt ekstra, hvis man vælger det.

Ved siden af var hun nøgenmodel og et yndet motiv i mandbladene, og det gav et velfortjent kick at være

kendt, beundret og betragtet, når nu engang drømmen var at opleve og tage del i det allermest frække.

Hun henter et fotoalbum med pikante fotos, hvor hun er iført lingerie af den slags, der er syet af usynlig tråd og som præsenterer sig bedst, når modellen indtager ganske særlige stillinger.

Kroppen sagde op

For ti måneder siden begyndte Marie at få det rigtig skidt. Følte væmmelse. Ved sig selv. Ved mænd. Ved sit liv.

”Jeg følte mig som et tomt hylster. Jeg ku’ bare se alle fejlene, og jeg begyndte at tage for mange stoffer. I en periode brugte jeg også kokain – og så var den der pludselig; depressionen.”

Hun flyttede hjem til sin mor, der ikke anede sine levende råd. Hvad skulle hun stille op? Alle kendte til Maries liv, arbejde, fortid. Den stærke pige, der altid vidste, hvad hun ville – og som gjorde det.

”Min mor kontaktede kommunen, og det var dem, der ringede til Kompetencecenter Prostitution. Siden dengang har jeg snakket med Marianne en gang om ugen. Uden hende aner jeg simpelt hen ikke, hvor jeg havde været i dag!”

Og det er Marianne, som har skubbet Marie i gang med en uddannelse. Og hvordan føles så det?

”Godt og især fornuftigt, lyder det forstandigt fra Marie, der sidder i sit arbejdstøj med navneskilt på venstre bryst. ”Det er også hyggeligt, men ikke noget, jeg gider stå op til resten af mit liv.”

Hun erkender blankt, at lønnen er for ringe og ikke tilnærmelsesvis dækker hendes forbrug. Så hun supplerer indtægten med blandt andet arbejde i et varehus og rengøringsarbejde et par gange om ugen i private hjem.

Hun tøver lidt. ”Og så er jeg begyndt som pige igen.”

Det er tys!

”Jeg er begyndt stille og roligt på en klinik hver 14. dag. Det er muligt, jeg vælger at arbejde lidt mere – måske en gang om ugen.”

Ind imellem har hun en veninde med, men det ved bordelmutter ikke noget om, for så slipper de med én husleje. Men det hele er meget tys. Nære venner, veninder og familien tror, hun sadlede fuldstændig om, da hun flyttede i sin nye lejlighed i en ny by, da hun farvede sit mørke hår lyst og gik i gang med en uddannelse.

Hun har også en ny kæreste – en, hun har kendt længe, men som hun først nu kærester med. Han må ikke vide, hvad hun laver.

”Han ved godt, jeg har lavet noget, men ikke hvad, og han vil – og skal – heller ikke vide det.”

Hun er glad for ham. Han er en helt andet type, end dem hun plejer at falde for. Og skal hun beskrive dem, så har de været voldelige; den sidste snittede hende på halsen. En anden bankede hende og brændte alt hendes ludertøj, fordi han var jaloux.

Indtil for nylig følte Marie sig fuldstændig følelsesløs. Det ændrede sig drastisk, da hun mødte sin nuværende kæreste.

”Jeg troede slet ikke, jeg kunne få den der fornemmelse og føle glæde, få orgasme – ja, det får jeg nu for første gang i hele mit liv. Og jo, jeg stikker ham jo en løgn, men så længe vi er sammen på den her måde, så skal jeg kun stå til ansvar over for mig selv. Jeg stopper selvfølgelig, hvis vores forhold ændrer sig – lad os nu se. Han jo en mand, der har forladt en anden kæreste for ikke ret lang tid siden. Sådan kan det jo gå igen!”

”Han er jo en mand, der har forladt en anden kæreste. Sådan kan det jo gå igen.”

Tankerne drager på langfart tilbage til ungdommen og 13-års alderen, hvor hun mindes de vilde drenge, der hellere end gerne ville bolle, men aldrig være kærester; alle dem, som kaldte hende Conny-pigen.

Marie ønsker sig endnu en uddannelse – inden for selvudvikling, så hun kan holde styr på sit liv.

”Det vil jeg gøre for at holde fast i mig selv og håndtere det, jeg går og laver. Hvis du så nogen af de piger på klinikkerne; de er jo rablende gale, som de går rundt der med deres kæmpebryster og er hovne og overlegne. Sådan vil jeg ikke ende.”

De rejser langt efter Marie

Hun tvivler på, at hun gifter sig og kommer til at leve sådan helt almindeligt. Men selvfølgelig – hvis den rigtige mand viser sig, så vil hun da ikke udelukke det. Men mænd er nu engang gjort af et stof, der ifølge Marias righoldige erfaringsmateriale ikke rummer vældige potentialer.

”Tænk på alt det, jeg har oplevet på mine arbejdspladser. Alle de mænd, jeg har mødt. Og ærlig talt,

så er mænd så dobbeltmoralske. De bagtaler hinanden og lyver sig til en højere status. Når det kommer til stykket, så er kvinder mere maskuline end mænd.”

Hun ved, hvad hun taler om, og der skal meget til, før hun stoler på nogen. For uanset hvordan de opfører sig - ja, så er de jo mænd.

Her kort tid efter hun atter begyndte at arbejde på klinik, opdagede hun, hvor hurtigt det rygtes, at hun er tilbage i branchen. Mændene rejser efter hendes navn, for stamkunderne ved, hvad hun er værd, hvad hun kan. Dem, der har lyst til at give hende smæk og dem, der vil mærke hendes hænder og pisk klaske hårdt mod deres krop.

Hun kan undre sig, hun kan væmmes, men hun føler sig aldrig utryg. Tosset bliver hun, når nogen forsøger at få noget, de ikke har betalt for, og når nogen rører ved hende på en forkert og dårlig måde.

”Addr...” siger hun og trækker skuldrene op mod ørene, ”der er bare nogen, der er for meget, og dem kan jeg kende på lang afstand.”

Så er det anderledes med stamkunderne. Uanfægtet fortæller hun om ham, der vil pakkes ind i film,

hvorefter hun skal skubbe ham rundt i lejligheden og bruse ham over i badeværelset. Om ham, der giver hende halsbånd på, mens han iført dametøj går rundt med hende i værelset og nusser hende på mave og ryg. Og ikke andet.

”Der er bare nogen, der er for meget, og dem kan jeg kende på lang afstand.”

Og så husker hun pikspilleren fra København, der forlyster sig i flere timer med at slikke pigerne rene efter deres job eller endnu bedre, når de fodrer ham med opsamlet sperm.

Hun ryster undrende på hovedet og konstaterer nøgternt, at det kunne mærkes på fysikken i københavntiden, hvor hun snildt kunne have 16 mænd på en dag.

I sit nystartede job går det mere stille og roligt for sig. På en arbejdsdag når hun som regel ti.

Ryster vennerne

Hjemme i privaten nyder hun at lege med drengvennerne. Og indimellem giver hun dem en grundig rystetur, som hun kalder det. At have sex med vennerne er uproble-

matisk, det er bare som hun siger 'fis og ballade', og det har intet som helst med følelser at gøre.

"Jeg kan godt lide at slå benene væk under dem, og hvis jeg er i stemning til det, så leger jeg med dem og finder noget af mit porno-tøj frem. Faktisk har jeg sammen med to af dem prøvet at bestille en escort pige. Det var egentlig lidt svært, men det var jo sjovt at se, hvordan hun arbejdede."

Omvendt er der mænd, som hun under ingen omstændigheder vil dyrke sex med, og som vil gøre hvad som helst for at komme i seng med hende. Men nej – der er grænser, siger hun og det uanset hvilke gaver, de kommer med. Selv om sex for Marie først og fremmest er en handelsvare.

Hendes mave begynder at rumle, hun har ikke rigtig fået noget at spise i dag. Og hun gider egentlig heller ikke beskæftige sig med madlavning. Når hun har fri fra arbejde, dyrker hun sport, og når hun kommer hjem sent, går hun i seng og vil bare sove.

"Min mor siger også til mig, at jeg skal sørge for at få noget ordentligt at spise. Men i køleskabet har jeg al-

tid mad, så jeg kan lave et måltid til min ældste lillebror, når han kommer på besøg."

I arv

Først for et års tid siden fandt Marie ud af, at hendes mor havde arbejdet som prostitueret for en del år tilbage.

"Så meget løgn og skuespil."

"Min mor vil ikke tale om det, hun er meget skamfuld, mens jeg er afklaret, for jeg kender det jo og forstår det godt. Men fik jeg selv en datter, der legede med tanken, ville jeg aldrig tillade det."

"Hvorfor? Alt det pres, der ligger der. Så meget løgn og skuespil. Vi havde det da for det meste skægt, når jeg var på arbejde, men der var også alle de gange, hvor man tænkte føj for helvede, hvor han stinker, eller skal jeg virkelig have min mund ned over den grimme pik. Nej, det vil jeg aldrig tillade."

Da Marie stak af til København, efterlod hun to mindre søskende hjemme hos moderen. Det, hun ville væk fra, var de opslidende kriser og skænderier. Alt for ofte havde moderen

smidt hende ud, alt for ofte havde hun selv råbt, at nu ville hun stikke af, fordi hun var træt af at være sin mors mor, når hun havde problemer med sin kæreste.

Store mundfulde for teenageren, der heller ikke havde det bedste forhold til sin stedfar, voldelig som han var nøjagtig som hendes biologiske far.

”En barndom har jeg aldrig haft. Heldigvis har min mor det godt i dag og har fast arbejde. Og nu er hun parat til at være min mor. Det var så dejligt, da hun hjalp mig med at flytte og indrette lejligheden her. Sådan har vi aldrig været sammen før. Nu er vi begyndt på en frisk, og derfor skal hun heller ikke vide, at jeg er begyndt at arbejde som pige igen.”

Marie vil så nødig skuffe sin mor.

"SMUTIND'S" MENUKORT

Alm.Dansk	Kr.400
Luksus Dansk	Kr.500
Fransk	Kr.400
Gens,Fransk	Kr.500
Svensk	Kr.300
suPer Fransk	Kr.600
Spansk	Kr.350
Pigeornani	Kr.300
Græsk	Kr.800

COCKTAILS

Svensk-Fransk-Alm.Dansk	Kr.600
Svensk-Fransk-Luksus Dansk	Kr.650
Svensk-Fransk	Kr.500
Svensk-Gens.Fransk-Alm.Dansk	Kr.650
Svensk-Gens.Fransk-Luksus Dansk	Kr.700
Pigeornani-Fransk-Luksus Dansk	Kr.700
Græsk-Fransk-Alm.Dansk	Kr.1200

1/2 Time	Kr.800
3/4 Time	Kr.1100
1 Time	Kr.1400

Udbud og efterspørgsel

Klinikejeren Trine har et nøgternt forhold til sit arbejde; er der ikke kunder nok i butikken på grund af manglende varer på hylden, så må hun tilpasse sit sortiment. Også selv om det er hende imod.

”Jamen, fortæl mig om et andet arbejde, jeg kan leve af, så tager jeg det hellere end gerne,” forsikrer Trine, der er 42 år og på syvende år arbejder på klinik.

De sidste halvandet år har hun ejet klinikken selv og har to ansatte på deltid, så hun kan holde lidt fri.

Det står sløjt til i øjeblikket på klinikken, og kvinderne kigger langt efter kunderne. Selv om Trine nødigt vil indrømme det, er også hun nødt til at flytte sine grænser. Gøre noget af det, der frastøder hende. Kommer

der 25, der vil have SM, ja, så må hun tage den vare ind. Udbud og efterspørgsel skal passe sammen – ellers overlever man ikke.

Umiddelbart er Trine afventende og svarer med enstavelser. Hvad er det her? Skal hun nu forholde sig til kriminalisering og forbud - for så vil hun godt lige med det samme understrege, at hun går ind for, at kvinder selv skal bestemme over deres liv og deres krop. Ikke andre. Basta. Hun hvæsser kløerne.

”Jeg er en af dem, der er for prostitution. Ingen skal pådutte nogen noget, de ikke vil. Det er noget, man vælger af egen fri vilje. Jeg ved godt, at mange vælger det af økonomiske grunde. De mener jo, at pengene er nemt tjent. Og så synes jeg i øvrigt, at man ikke skal betale skat af det. Kvinderne har brug

for de hurtige penge for at komme ud af en gæld, men når de skal betale skat, får det jo aldrig ende.”

”Jeg ved godt, at mange vælger det af økonomiske grunde.”

Trine begynder at tale sig varm om sit arbejde. I de første år sideløbende med rengøringsarbejde. Men Trines krop og arme var trætte efter 17 års på fabrik og et par år med rengøring. Enden på det blev, at hun blev fuld-tids massøse.

Hun kan selv

Drømmen om en uddannelse ligger stadig og lurer i baghovedet. Hvis bare hun var blevet damefrisør, som det oprindelig var planen.

Hun var begyndt på grundforløbet på teknisk skole. Så blev hun gravid. To år senere som 19-årig dumpede datter nummer to ned i vuggen hos Trine og hendes kæreste.

”Jeg fik faktisk også en, da jeg var 18. Men han led desværre vuggedøden.

Trine er særdeles bevidst om, at to små børn var i overkanten af, hvad hun og kæresten kunne klare – selv var de bare et par store børn i 19-års alderen

”At jeg fik den første, var faktisk fordi, jeg ikke kunne holde ud at bo hjemme. Min mor havde lært en mand at kende, som jeg simpelt hen ikke kunne fordrage. Han ville blande sig i, hvordan vi børn skulle opføre os. Og han var altså ikke vores far.”

Hun er indigneret. Hader når nogen vil blande sig. Hun kan selv. Det har hun altid vidst og altid bevist. Katten har altid været sin egen. På spørgsmålet om, hvor den biologiske far så befandt sig, svarer hun kort og kontant:

”Ham har jeg ikke set, siden jeg var 11, for han havde en kone, der ikke kunne lide os. Det kan hun stadigvæk ikke.”

Trine har indset, at det med frisørskolen er urealistisk. Fire år og ingen penge. Det dur bare ikke – slet ikke for en stræbertype som hende. Og den hurtige et-årige frisøruddannelse regner hun ikke for noget, og så koster den oven i købet 50.000 kroner, som hun ikke har.

Mistede børnene

”Ja, jeg er en stræbertype. Hvis ikke jeg var det, så var jeg endt helt nede på bunden som alkoholiker eller det, der er værre.”

Stræberen insisterede og holdt krampagtigt fast i samlivet med sine børns far. De skulle have både en mor og en far. Selv havde Trine haft for lidt for mange fædre, og det ville hun ikke byde sine børn.

”Vi levede godt nok som hund og kat, og jeg tilstår, at jeg også var arrig.”

Arrig?

”Ja, når der var meget, jeg ikke ville finde mig i. For eksempel når han gik på druk. Nu havde vi altså børn, og der var ikke nogen, der skulle komme og sige, at vi var dårlige forældre. Han havde det svært med ord, og så endte det jo med, at han tævede mig. Men altså – vi fik jo så en til, da jeg var 26. Og vi havde da også nogle gode år sammen. Ellers var vi ikke blevet sammen så længe.”

Da Trine var 30, sagde hun stop, og manden truede hende med at slå hende ihjel, hvis ikke han fik børnene. Så det fik han.

”Og så endte det jo med, at han tævede mig.”

Hun læner sig tavs tilbage i stolen. Kattens klør er ikke længere fremme, og stemmen er blød, da hun siger:

”Der gik tre år, så boede børnene hos mig igen. Han magtede dem ikke, og jeg er klar over nu, at han overlod dem til sig selv. Havde jeg vidst det dengang, så var de kommet hjem til mig med det samme. Han gik bare fra dem og lod dem være alene. Jeg er også godt klar over, at han var hård ved dem.”

Gælden gav stødet

Trine havde i mellemtiden giftet sig. Da børnene kom hjem, havde hun kun et i hovedet; nu skulle de til at have det godt. De skulle have alt det, de havde manglet, mens de boede hos deres far. Trines mand var indforstået.

De købte rigeligt ind. Så rigeligt, at gælden voksede proportionelt med antallet af kontokort, og så rigeligt, at forholdet røg sig en tur. Trine havde sine børn og som medgift til singlelivet fik hun gælden. En halv million kroner.

Før bruddet var hun begyndt i prostitution for at arbejde gælden af – med mandens vidende.

”Jeg ville simpelt hen ikke i Ribers, og så tænkte jeg, at det var nemt og hurtigt tjente penge. Men jeg må sige, det er hverken hurtigt eller nemt. Eller rettere. Det var nemt; i dag er der langt

mellem kunderne. Da jeg startede, kunne jeg have 10.-11.000 med hjem fra en vagt, men så var det jo også sort.”

Det sorte er blevet hvidt. Skat har været der, og Trine har rent mel i posen. I dag kan hun tjene mellem 1000 og 4000 pr. dag.

”Forretningen kører ikke ret godt, og nu skal jeg til at tænke på, hvad jeg så skal gøre. Hvis det bliver ved sådan, så må jeg trække mig ud eller tage et arbejde ved siden af.”

Glæde, selvværd – og udlændinge

For syv år siden begyndte hun med escort og kørte hele landet tyndt, men det gav for meget rakkeri på landevejen. Så fik hun arbejde på den klinik, hun har ansvaret for i dag. Antallet af kunder svinger fra en til ti pr. dag.

”Nogle af dem har jeg haft som kunder, siden jeg kørte escort. Nu er det så deres tur til at rejse efter mig.”

”Jeg tror, de kommer på grund af mit gode humør og mit selvværd.”

”Jeg tror, de kommer på grund af mit gode humør og mit selvværd. Og så kan jeg snakke med alle menne-

sker. Jeg tror i og for sig, at vi kvinder mere eller mindre er en slags socialrådgivere, der skal lægge øre til alt mulig mærkeligt. Jeg er nok også sådan en, man kommer til med alle sine problemer.”

Og der er også dem, der udelukkende kommer for at snakke. Ikke for at købe noget. Men Trine tager imod dem alle – bare helst ikke udlændinge.

”For det første prutter de om prisen. De vil have det hele næsten gratis, og så er de rigtig ubehøvede over for os piger. Jeg bryder mig altså ikke om dem, og nogen af dem beder jeg skrubbe af.”

Hun ved udmærket, hun generaliserer voldsomt og tager toppen af igen.

”Det er selvfølgelig ikke dem alle. Men de fleste – dem, der kommer på klinikkerne, de er nogle svin, for at sige det på rent dansk. De jokker på os. Og vi er altså mennesker lige som alle andre. Alle de piger, jeg kender, vil heller ikke have dem. Kvinder er intet værd efter deres mening, hvis ikke man er muslim og har slør på.”

Mænd og mænd

Der er svin, der er ægtemænd og kærestere, der er elskere, der er gift og

der er fædre og stedfædre, der har trådt deres fadersko rigtig skævt.

Sådan en har Trine haft tæt inde på livet. Moderen levede på et tidspunkt sammen med en mand, der misbrugte både Trine og storesøsteren. På det tidspunkt var Trine 11 år.

”Det var da også derfor, min søster rejste hjemmefra som 14-årig og kom ud og tjene hos en familie. Det havde stået på i flere år.”

Da Trine forelagde sin mor realiteterne, lød svaret lakonisk, at det var noget sludder, og det skulle der ikke tales mere om. Nogle år senere flyttede moderen og manden fra hinanden, og kort tid efter måtte moderen erkende sin skæbnesvangre fejltagelse. Hendes eksmand blev sendt i fængsel for pædofili anmeldt af den kvinde, han efterfølgende havde giftet sig med.

Selvfølgelig var det stræberen og fighteren Trine og ikke søsteren, der var budbringer. De andre tre i søskendeflokken er helt andre typer – nogen, der opfører sig, som mor gerne vil have det.

”Jeg synes virkelig, min mor har knollet med sit liv. Jamen, det er jo frygteligt, at hun ikke har taget ordentlig vare på os børn og vores interesser.”

Barndommens virkelighed og erfaringer med mænd skræmmer ikke Trine, der nu er gift for anden gang, siden bruddet med børnenes far.

”Jeg er sgu en stædigper. Det er rart at have en mand i sit liv. Ellers bliver det for ensomt. Jeg skal have en, jeg kan snakke med, når jeg kommer hjem fra arbejde, en at spise sammen med – ellers ville jeg aldrig få noget at spise. Så ville jeg bare gå i seng. Man kan virkelig blive ensom med det arbejde.”

”Man kan virkelig blive ensom med det arbejde.”

Trines nuværende mand har indimellem svært ved at høre på Trines udgydelser om dagen på klinikken. Men det må han altså finde sig i. Hun er glad for ham, siger hun flere gange. Rigtig glad endda. Han er god ved hende og ved hendes børn.

Arbejdstøj og sexfri zone

Livet med ægteemanden foregår stort set i en sexfri zone. Han går ikke så meget op i det – heldigvis, siger hun afslappet. Hun har lært ham at kende på et værtshus, og han vidste godt, hvad hun lavede. Der sad han

og havde ikke noget sted at bo, så Trine tog ham med hjem. De har været sammen siden og har haft papir på hinanden i et par år.

”Det er ikke til at holde ud at skulle være sexbombe alle døgnets timer, så jeg tror det er bedst, at det er sådan. Sådan nogen som os kan jo ikke rende rundt og være sexede hele tiden. Jeg tror nu heller ikke, jeg havde valgt ham, hvis han havde taget mig for den sags skyld.”

Næ – der skal være zoner, hvor man har almindeligt tøj på, erklærer hun.

”Ja, der er jo ikke lige frem nogen, der behøver at se, man er prostitueret. Det kunne eller nok være, mine naboer ville få noget at snakke om, hvis jeg gik rundt på altanen med hofteholder.. og sådan... ” Trine ler hjerteligt og smittende. Hun er velplejet og nydelig, og frisør-genet er nemt at få øje på.

Nødvendig fleksibilitet

Mænd tænder på gennemsigtigt tøj, og jo mere tænding, jo hurtigere ude af vagten.

”Jo hurtigere, jo bedre. Så tjener man flere penge, og klinikken skal hive 40.000 hjem om måneden, ellers hænger økonomien ikke sammen.”

”Der bliver færre og færre til hyggesex og flere og flere til græsk og SM.”

Det, der kan få Trine til at hænge med hovedet, er de manglende kunder og de stadig mere ekstreme ønsker, mændene vil have, hun skal opfylde. Der bliver færre og færre til hyggesex og flere og flere til græsk og SM.

”Græsk, det laver jeg nu, hvor jeg ikke har så mange kunder som i begyndelsen. Da gjorde jeg det ikke, for ellers ville jeg blive slidt op. Jeg har det sværere med SM. Efter min mening bliver man rablende sindssyg af det, og så skal man altså ikke være en lattermild type som mig. Jeg har nogen kunder, der er til den slags, og jeg siger til dem; jamen hvis I vil, så må I finde jer i, at jeg kommer til at grine. Jeg forstår det ganske enkelt ikke.”

”Det er noget, de har med hjemmefra, er jeg sikker på. Et eller andet som de har set – eller måske har de fået mange røvfulde som børn. Det har jeg godt nok også selv – men jeg slog bare igen,” siger slagfærdige Trine.

Rollespil er heller ikke nævnt på Trines prisliste, og hun stikker heller

ikke med nåle og den slags. Helst skal det være ganske almindelig sex – og altså græsk. Hun mener, det først og fremmest er det, der tiltrækker kunder til hendes klinik.

”Vi er nødt til at gøre et eller andet for at tjene penge. Ellers går de ned i ’strassen’ og køber det, hvis ikke vi vil. Der kan de måske få det for 300, men så risikerer de også at blive smittet.”

Utroskab og ar

Trine har en del ældre mænd blandt sine kunder, fordi deres koner ikke gider mere, og så er det også kvindernes egen skyld, mener hun.

”Det kunne have noget at gøre med, at de ikke arbejder med deres sexliv. Hvis man hele tiden siger, at man ikke gider det ene og det andet, så må mændene jo finde et andet sted, de kan gå hen. Men hvorfor bliver de så ikke skilt? Det fatter jeg ikke. Utroskab er det under alle omstændigheder – også selv om de betaler for det.”

Kunne hun selv vælge, ville hun foretrække kunder, der ikke var gift. Hun tygger lidt på den kendsgerning.

”Tja.. jeg må jo nok sige, at jeg nok dybest set er ligeglad med, om de er

gift. Jeg foretrækker dem, der giver mest for det – og hvor de kun holder i fem minutter! Det er jo business, det her.”

”Jeg foretrækker dem, der giver mest for det – og hvor de kun holder i fem minutter.”

Trine ruller de mentale gardiner ned for ikke at gå i stykker. Alligevel erkender hun, at hun har fået sin portion af de ar, som alle prostituerede efter hendes mening får.

”For det første er det skruen uden ende. De fleste af os har gæld, og samtidig har vi et stort forbrug. For det andet har mange af os problemer i vores sexliv derhjemme. Ingen kan jo rende rundt og have sex i 24 timer i døgnet.”

Og så er der mistilliden. Mistro. Jalousi. Tidligere var Trine aldrig jaloux på sine partnere, det er hun nu. Det kunne være hendes egen mand, der gik sådan et sted hen.

”Jeg ville blive rasende, hvis min mand gjorde det. Det er i orden, hvis ikke man har andre muligheder. Men det er ikke i orden, hvis mændene er gift. Så meget moral har jeg da.”

Trine har præsteret at henvise en kunde til Kompetencecenter Prosti-

tution. Han var blevet afhængig, og selv om han ville, kunne han ikke stoppe med sine besøg i klinikken.

Fritid

Fire til fem år tilbage i branchen. Så er det slut. Så kan helbredet ikke mere, og så stopper hun.

”Jeg har et udmærket liv. Endnu. Jeg synes aldrig, jeg er sur. Det gider jeg ikke bruge kræfter på. Og jeg kan heller ikke trække mig ud af det fra den ene dag til den anden. Den dag, jeg er gældfri, finder jeg et almindeligt arbejde.”

Når hun stopper, vil det også være af hensyn til børnene. De har det ikke godt med, at deres mor er i prostitution, og Trine vil gerne være fri for at skulle fortælle kommende børnebørn om, hvad hun har lavet.

”Når jeg er færdig med det her, så er det ikke noget, vi snakker om mere.”

De to ældste børn har fået gode uddannelser og har fast arbejde, den ene som fysioterapeut. Deres mor har skubbet, regeret og præciseret over for dem, at de skulle få sig et andet liv end det, deres mor og far fik.

Det er fredag i dag. Trine har fredag, og den vil hun bruge i sin kolonihave. I aften skal hun og manden en tur på

værtshus. De skal drikke nogle bajere og havde det sjovt. Trines foretrukne type er til fest og farver.

”Man skal ikke lave om på folk, for så kunne man jo bare have fundet en, der passer til det, man vil have.”

”Jeg traf ham jo på et værtshus, og han drikker nok mere end lige til festbrug. Men det er der altså ikke noget at gøre ved. Jeg kan godt lide ham, som han er. Man skal ikke lave om på folk, for så kunne man jo bare have fundet en, der passer til det, man vil have.”

Trine ønsker ikke at ændre på nogen, lige som hun vil have lov til at være sig selv. Hvis folk ikke kan lide hende, så må de selv om det. Basta.

Statistik

Det er vanskeligt præcist at opgøre, hvor mange mennesker, der er i prostitution i Danmark, men beregninger fra august 2007 viser et omfang af prostitution på minimum 5.567 personer:

Gadeprostitution.....	1.415
Klinikprostitution.....	3.278
Escortprostitution.....	460
Prostitution i eget hjem	134
Barprostitution.....	148
Klinik og escortprostitution.....	99
Privat og escortprostitution	33
I alt.....	5.567

Kompetencecenter Prostitution har screenet prostitutionsmiljøet i samtlige kommuner i landet. Der er registreret klinikker i 60 ud af 98 kommuner. I de kommuner, hvor der er fundet klinikker, er der gennemført et systematisk opsøgende arbejde.

En opgørelse foretaget af Servicestyrelsen anslår det samlede antal massageklinikker i Danmark til cirka 800. I perioden 2006-8 har Kompetencecenter Prostitution besøgt samtlige klinikker. Ofte er den enkelte klinik besøgt flere gange.

Louises dobbeltliv

De færreste er åbne om deres liv som prostituerede, men for Louise er der ikke en gang en dør på klem mellem de to verdener. Ikke den mindste flig af livet som prostitueret må slippe ind i hendes tilværelse som alenemor og fuldtidspædagog.

Det kræver omtanke og snilde, når Louise kommer hjem fra en vagt. Hun har to store børn hjemme, og de skal helst ikke lægge mærke til den store taske med udstyr. Den skal listes ind, uden at de opdager det, og så skal ethvert spor af udfordrende makeup og glimmer i håret være fuldstændig fjernet.

Det vil være svært at forklare, at den slags er nødvendigt som pædagog på en institution for udviklingshæmmede!

For Louise er arbejdet som prostitueret et skyggeliv, som kun meget få kender til. For børnene, resten af familien, kollegerne og alle hendes bekendte er hun en kvinde med et almindeligt liv som enlig mor og med fuldtidsjob som pædagog.

Som hun kommer gående på gaden i sin hjemby en regnvåd tirsdag formiddag, er det nemt at forestille sig, at hun er på vej til sit arbejde som pædagog. Louise er klædt enkelt og nærmest diskret, hvis det ikke lige var for den lyserøde jakke, der stumper lige over de stramme cowboybukser. Hun er ikke særlig høj, 'almindelig af bygning', som det hedder, smilende og samtidig lidt reserveret med en skarphed i blikket, der antyder, at hun gerne vil have kontrol med situationen. Det glatte hår hænger ned til

skuldrene. Farvede reflekser er umiddelbart det eneste, der giver indtryk af, at hun tillader sig lidt luksus.

Når Louises dobbeltliv overhovedet kan lade sig gøre, skyldes det først og fremmest de skæve vagter, som hører med til pædagogarbejdet. Hvem kan gennemskue, om hun lige har en ekstra vagt en lørdag?

"Jeg er afskåret fra at bruge internettet. Min søn skulle nødig finde mig der."

Og så kræver det, at hun hele tiden er bevidst om ikke at blande de to verdener. Ikke at snakke med nogen om det, hun oplever som prostitueret. Ikke at vise den mindste flig af prostitutionsverdenen i sit borgerlige liv.

"For eksempel er jeg også afskåret fra at bruge internettet. Min søn skulle nødig finde mig der, og han skal heller ikke opdage, at jeg har været inde på nogle af de der sider. Jeg ved ikke, hvordan man skjuler, hvilke sider, man har besøgt."

Klart mod forbud

Dobbeltlivet er det værste ved prostitutionen, vurderer Louise. Når hun ikke vælger at være åben, skyldes det, at

hun ved, at mange ville være fuldstændig uforstående over for hendes valg.

Selv mener hun ikke, at hun på nogen måde tager skade på hverken sjæl eller krop af at betjene mændene, og hun er klart imod enhver snak om at forbyde prostitution.

"Hvis det er voksne, seksuelt afklarede kvinder, der er tale om. De helt unge, de kan blive ødelagt af det, men for sådan nogen som mig er det ikke et problem."

Indimellem synes hun, at det er spændende at have sex med fremmede mænd, og hun føler, at hun er god til jobbet. Mændene er tilfredse, når de går fra hende, for hun får dem til at nyde det og slappe af. Hvis hun har et speciale som prostitueret, så er det netop det, at hun giver sig tid til at være andet end 'en sex machine', som hun siger.

Nogle af mændene har svært ved at få sex på anden måde. Hun har flere handicappede som faste kunder. En anden kundegruppe er unge, generte fyre og så er der de ældre mænd, der helst både vil have snak og sex.

"En anden kundegruppe er unge, generete fyre, og så er der de ældre mænd, der helst både vil have snak og sex."

”Det kan jeg bedre lide, end når det er en eller anden ung tyr, der kaster rundt med mig og helst vil prøve 17 stillinger på ingen tid. Det er ikke særlig rart. I mit privatliv er jeg mest til nogen, der er yngre end mig selv, men som prostitueret har jeg det godt med at tage mig af de lidt ældre mænd.”

”Selvfølgelig er der også klamme fyre ind imellem, hvor man tænker, at man bare må holde det næste kvarter ud, men hun kan kun huske en enkelt, hvor det var decideret ubehageligt. Han var fuld og svær at få ud af døren.”

Professionel og privat

Louise skelner stærkt mellem den sex, hun dyrker professionelt, og den hun nyder privat. Selv om hun begyndte at tage penge for sex for tre-fire år siden, så er hun ikke blevet mindre kostbar med sig selv af den grund. Hun tænker ikke, at ’nåh hvad, når jeg nu var sammen med 10 i rap i forgårs, så kan jeg vel snuppe ham her’. Det er lige ved at være tværtimod.

”Jeg fyldte 40 for nylig og var i byen sammen med en veninde. Vi mødte en mandlig bekendt, som havde en ven med, og jeg kunne mærke, at han

var interesseret i mig. Det endte også med, at jeg gik med ham hjem. Det plejer jeg ikke, men her tænkte jeg, at det var lidt anderledes - du ved, en vens ven. Men der blev jeg sgu såret. Næste dag kontaktede jeg ham, men det viste sig, at han kun var interesseret i et one night stand, ikke mere.”

”Hvis jeg møder en fyr på en bytur, og han lægger op til noget, så kan jeg tænke, at det gør jeg ikke uden at få penge for det. På den måde kan man vel også sige, at arbejdet i prostitution har lært mig noget om mænd. Normalt kan jeg i hvert fald hurtigt fornemme, hvis en mand tænker med pikken og ikke er interesseret i mig som menneske.”

”Næste dag ville jeg kontakte ham, men det viste sig, at han kun var interesseret i et one night stand.”

Louise er bevidst om, at hun gennem arbejdet som prostitueret afskærer sig fra et liv i et fast parforhold, som hun egentlig gerne vil have. Hun ser i hvert fald en fast kæreste og arbejdet som prostitueret som uforeneligt. Hun har aldrig fundet en kæreste blandt sine kunder. Hun betragter det egentlig ikke som umu-

ligt, men det kan ikke lade sig gøre at have jobbet og kæresten på én gang, mener hun.

En gang var det tæt på, da en sælger af undertøj besøgte den klinik, hvor hun arbejdede som dørpige. Louise kunne mærke, at han var interesseret i hende – også mere interesseret end i klinikejeren, som han som sælger burde gøre mest ud af. Han kom igen ad flere gange, og senere, da hun selv var blevet prostitueret, dukkede han tilfældigvis op på en vagt - igen som sælger. Det endte med sex mod et par lækre sko, og siden dengang er han blevet en del af Louises privatliv. Han er også blevet ven med Louises børn og hun med hans.

”Vi er også bollevenner, men det er så også det.”

Lønnen er for lille

Om sin vej ind i prostitution fortæller Louise, at hun indtil for fem, seks år siden havde en del forskellige typer af jobs i butik og på fabrik.

”Det sidste var jeg ikke vild med, og hvis der er noget arbejde, jeg ikke trives med, så dropper jeg det.”

”Jeg var også på et værested, og det var der, jeg blev klar over, at pædagogisk arbejde er det rigtige for mig.”

Med den erkendelse besluttede hun sig for at tage en uddannelse som pædagog, og kommunen gav lov til, at det skete under revalidering. Hun mener selv, at det skyldtes en lydhor sagsbehandler, der kunne se det fornuftige i, at hun fik mere stabilt arbejde på et område, som sagde hende noget.

Med uddannelsen i hus fik hun et godt arbejde med socialt udsatte unge. Institutionen lukkede imidlertid, og nu har hun for en periode et vikariat, hvor hun arbejder med udviklingshæmmede.

Hun trives i jobbet. Det er kun lønnen, der er noget galt med, som hun siger. Og det er også økonomien, der bragte hende ind i prostitutionsverdenen.

”Når man er eneforsørger, har man ikke det samme at gøre godt med som forældre, der lever i kernefamilie. Men jeg vil gerne kunne give mine børn det samme, som alle andre giver deres. Så har man brug for ekstra penge, og for mig blev prostitution løsningen. Du kan arbejde sort, og det er det desværre nødt til at være. Du kan mere eller mindre arbejde, hvornår du vil. På den måde er det en god løsning, og ind imellem kan du virkelig score kassen.”

For Louise selv ligger indtjeningen på en vagt typisk omkring 5-6.000 kroner, hvoraf der skal betales husleje til klinikejeren. En dårlig vagt giver måske 4.000. Efter den bedste vagt hidtil kunne hun tage hjem med nøjagtig 9.800.

”En dårlig vagt giver måske 4.000.”

En dyr konfirmation

Den direkte anledning til at gå ind i prostitutionsbranchen var for Louise det ældste barns konfirmation. Drengens far var død, så han kunne ikke hjælpe med penge til festen og gaverne. Det måtte hun klare selv, og en søndag morgen, da hun hyggede sig med morgenkaffen og de sædvanlige to aviser, blev hun opmærksom på en annonce efter en dørpige på en klinik i nabobyen.

”Hvorfor ikke,” tænkte hun og ringede. Det blev også til en samtale, og hun kunne straks lide det indtryk, hun fik af klinikejeren og af stedet. Pænt og ordentligt.

”Første dag var det da lidt underligt, når mænd ringede og jeg skulle beskrive den pige, der var på arbejde, men hvad pokker. Det var nemt tjente penge, nærmest lidt kedeligt. Jeg skulle tage telefonen, åbne døren, passe på pengene, gøre lidt rent og ellers kunne

jeg strikke eller læse, eller hvad jeg havde lyst til. Og så kunne jeg gå hjem med 1000 kroner efter en ti timers vagt.”

For Louise betød det meget, at der ikke var tale om sex. På den måde kunne hun undskylde det nye arbejde overfor sig selv. Det blev til forholdsvis faste vagter, som nemt kunne kombineres med pædagogarbejdet.

Et vendepunkt kom, da hun en dag faldt i snak med en af klinikkens mest populære kvinder.

”Hun lavede rigtig mange penge, og nok mest fordi hun var et varmt og rart menneske. Mændene følte sig godt tilpas sammen med hende. Mange af dem er nervøse og kuede, når de kommer. Hun fik dem til at slappe af og lod dem nyde det. Derfor havde hun en god, stor kundekreds. Hun var heller ikke så nøjeregnende med, om hun selv scorede hele kassen.”

En dag spurgte hun Louise, om ikke hun havde lyst til at tage en kunde. Det var en SM-kunde, der skulle have nogle smæk. Louise sprang til. Heller ikke her skulle hun jo have sex med kunden. Den dag tog hun hjem med 3000 kr.

Fra dørpige til pige

Debuten var en undtagelse, og i første omgang fortsatte Louise som

dørpige. Efterhånden mærkede hun imidlertid, at hun blev upopulær på klinikken.

”Nogle af mændene spurgte, om ikke de kunne få mig, og det kunne de andre ikke lide. De vil ikke have konkurrence på den måde. Jeg fik at vide, at jeg skulle klæde mig lidt grimt, men det hjalp ikke. Til sidst stoppede jeg.”

Louise havde imidlertid fået mod på at fortsætte i branchen og næste skridt blev en aftale om at tage vagter på en klinik i en anden by.

”Første vagt var fandme mærkelig. Jeg var nervøs. Vidste ikke om jeg kunne klare det. Det var i hvert fald godt, der var en dørpige, som havde prøvet, hvad det gik ud på. Men det gik godt, og jeg kom ind i en fast rytme med vagter cirka en dag hver anden uge. Det var ikke så regelret, og for eksempel kunne jeg selv bestemme, hvornår jeg ville starte på en vagt. Jeg er ikke typen, der bare er parat til at være sex machine fra tidlig morgen. Jeg vil gerne lige være klar. Efterhånden fik jeg også mulighed for at være på arbejde uden dørpige. Jeg indbetalte bare huslejen for en vagt ad gangen. Det var så enkelt.”

”Jeg er ikke typen, der bare er parat til at være sex machine fra tidlig morgen.”

Skiftet til også at dyrke sex var i første omgang grænseoverskridende, men Louise synes selv, hun fandt sig hurtigt til rette. Grænsen gik – og går – ved analsex og sex uden gummi. Et par gange som slavetøs i et SM-forhold gjorde også, at hun nu takker nej til den slags, men ellers accepterer hun det meste.

”Jeg fik efterhånden opbygget en god fast kundekreds, hvor de fleste vel kom til mig, fordi jeg behandlede dem godt. Der er for eksempel en mand, der er udviklingshæmmet og som bor et sted med pædagoger. Hver måned har han 1000 kr. til den store tur og 500 til en almindelig omgang dansk. Han skrev en slags kærestebreve – eller sexbreve til mig. Han vil stadig gerne besøge mig, men jeg er ikke på klinikken mere, og jeg kan ikke finde et sted, hvor jeg kan være sammen med ham.”

På udkig

Når Louise stoppede på klinikken, var det fordi den oprindelige klinik-ejer fik for travlt til selv at passe stedet. Hun lejede lejligheden ud til en

udenlandsk kvinde, som driver klinikken på en måde, som Louise ikke bryder sig om.

Siden er det kun blevet til lidt løse vagter. Blandt andet hos en veninde, der indimellem kan have kunder hjemme hos sig selv. Hun har ganske vist en voksen søn, der bor hjemme, men han ved, hvad der foregår.

"Lige nu er der lavvande i økonomien. Det har børnene lidt svært ved at forstå."

Lige nu er det en måned siden, Louise sidst har haft en vagt, og der er lavvande i økonomien. Det har børnene lidt svært ved at forstå.

Hun overvejer et engagement i en klinik i en lejlighed, som en fyr passer for en kammerat, der er i fængsel. I givet fald skal Louise booke piger til stedet og ikke selv arbejde som prostitueret, men det skræmmer hende lidt, at fyrene helt klart har urealistiske forestillinger om, hvad de kan få ud af arrangementet.

Det kan betyde, at hun holder sig væk og i stedet finder noget klinikerarbejde under ordnede forhold og ikke med alt for mange forpligtelser. Det kan i hvert fald blive løsningen, for en ny konfirmation nærmer sig, og det høje niveau fra den første konfirmation forpligter.

Fire år med Kompetencecenter Prostitution

Kompetencecenter Prostitution blev etableret i 2005 i første omgang for en periode på fire år. Siden er der truffet beslutning om, at centret skal være en permanent foranstaltning.

Baggrunden for etableringen var regeringens handleplan "Et andet Liv", som var et oplæg til en helhedsorienteret indsats på prostitutionsområdet. Tanken var, at Kompetencecenter Prostitution skulle løfte indsatsen gennem opsøgende arbejde, vidensindsamling og formidling samt brobygning mellem borgere i prostitution og myndigheder især inden for det sociale og sundhedsfaglige område.

Formålet med Kompetencecenter Prostitution er at rådgive mennesker i prostitution om, hvordan de kan tage hånd om deres egen situation for at reducere de skadelige eftervirkninger af prostitution og at støtte dem i at trække sig ud af prostitution, hvis de ønsker det. Formålet er desuden at forebygge, at unge går ind i prostitution.

Målgrupperne er primært defineret til at være personer, der prostituerer sig på klinik, i escort eller privat. Målgruppen omfatter såvel danske statsborgere som udenlandske statsborgere med dansk opholdstilladelse.

En anden vigtig målgruppe er særligt udsatte unge med prostitutionslignende adfærd, og de fagpersoner, der har med disse unge at gøre.

Centrets medarbejdere fungerer også som rådgivere i forhold til de fagpersoner og institutioner, der i den ene eller den anden sammenhæng arbejder med personer, der er eller har været i prostitution.

I praksis møder medarbejderne i Kompetencecenter Prostitution flere kvinder end mænd gennem det opsøgende arbejde. Erfaringsgrundlaget, som det ser ud nu, bygger således især på kontakten til kvinder i prostitution, hvad der også fremgår af det følgende.

Gennem de fire år, centret har eksisteret, har medarbejderne været på be-

søg i samtlige klinikker i Danmark, og der er knyttet en fast kontakt til et stort antal kvinder.

Normalt foregår det opsøgende arbejde ved, at Kompetencecenter Prostitution screener prostitutionsmiljøet i et givent område først og fremmest ved at læse annoncer i aviser og på internettet.

Besøgene på massageklinikkerne foregår uanmeldt og ganske enkelt ved, at en medarbejder tager til klinikken og banker på. Medarbejderen præsenterer sig og fortæller kort om centrets arbejde. Ofte bliver medarbejderen inviteret indenfor til en snak. Andre gange er der måske kun lejlighed til at aflevere materiale med information om støtemuligheder, sundhedsmæssig vejledning mm. Det vigtigste er under alle omstændigheder at knytte en kontakt, der kan følges op på, hvis en eller flere af kvinderne på klinikken ønsker det.

De kontakter, der opbygges gennem det opsøgende arbejde, er af meget forskellig karakter. Mange tager imod tilbudet om udbygget rådgivning vedrørende sundhed og sociale forhold og eventuelt også om hjælp til at komme ud af prostitution. I

disse tilfælde kan centrets medarbejdere fungere som brobyggere i forhold til de lokale myndigheder. I andre tilfælde er der kun tale om en enkelt samtale, hvor resultatet er, at kvinden ved, hvor hun kan henvende sig, hvis hun får brug for det.

I praksis foregår brobygningen til de lokale myndigheder typisk ved samtaler med socialt, sundhedsmæssigt eller arbejdsmarkedsrelateret indhold. Kompetencecenter Prostitution har desuden foretaget opsøgende arbejde inden for escort, privat prostitution og prostitution, hvor kontakten mellem den prostituerede og kunderne foregår over internet. Centrets medarbejdere har i den forbindelse benyttet telefon og internet som kontaktmetode.

Ved siden af det opsøgende arbejde tilbyder Kompetencecenter Prostitution gratis psykologhjælp til såvel kvinder i prostitution som til kvinder, der er ophørt i prostitution. Desuden kan prostituerede og kunder benytte sig af centrets anonyme telefonrådgivning, der også er åben for bl.a. pårørende og fagpersoner. Centret driver desuden en anonym netbrevkasse, der henvender sig til samme målgrupper.

Andre væsentlige aktiviteter handler om information og efteruddan-

nelseskurser til fagpersoner, der kan møde mennesker, der er eller har været i prostitution samt til medarbejdere på døgninstitutioner, socialpædagogiske opholdssteder, som har at gøre med udsatte unge.

Endelig foretager centrets socialfaglige medarbejdere løbende et omfattende registreringsarbejde, der skal dokumentere centrets indsats, og som skal tjene til at udbygge den eksisterende viden om prostitutionsområdet og om de risici, som prostitution kan indebære for den enkelte.

Kontakt Kompetencecenter Prostitution

Servicestyrelsen
Åbenrå 5, 1. sal
1124 København K
Tlf. 33 17 09 00
www.kcprostitution.dk

Gennem opsøgende arbejde har medarbejderne i **Kompetencecenter Prostitution** gennem de seneste år knyttet kontakt til et stort antal kvinder i prostitution. Med denne bog ønsker centret at give omverdenen et indtryk af, hvem kvinderne er - deres baggrund, tanker, følelser, håb. Det sker i form af 12 interviews med kvinder, der gennem deres fortællinger tegner et billede af livet som prostitueret på godt og ondt - et mere nuanceret billede, end de fleste sikkert forestiller sig.